

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

3366 *Lei 2/2010, do 1 de marzo, pola que se traspoñen determinadas directivas no ámbito da imposición indirecta e se modifica a Lei do imposto sobre a renda de non-residentes para a adaptar á normativa comunitaria.*

JUAN CARLOS I

REY DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e Eu sanciono a seguinte lei.

PREÁMBULO

I

No ámbito do imposto sobre o valor engadido, esta lei ten como finalidade a incorporación ao dereito interno do contido esencial dun conxunto de directivas do Consello da Unión Europea na parte que afectan a Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.

En particular, as ditas directivas son as seguintes:

Directiva 2008/8/CE, do 12 de febreiro de 2008, pola que se modifica a Directiva 2006/112/CE no que respecta ao lugar da prestación de servizos.

Directiva 2008/9/CE, do 12 de febreiro de 2008, pola que se establecen disposicións de aplicación relativas á devolución do imposto sobre o valor engadido, prevista na Directiva 2006/112/CE, a suxeitos pasivos non establecidos no Estado membro de devolución, pero establecidos noutro Estado membro.

Directiva 2008/117/CE, do 16 de decembro de 2008, pola que se modifica a Directiva 2006/112/CE, relativa ao sistema común do imposto sobre o valor engadido, co fin de combater a fraude fiscal vinculada ás operacións intracomunitarias.

Asemade, prevé a transposición do resto do seu contido por medio dunha ulterior modificación regulamentaria en relación coa devolución do imposto aos empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación deste. Todo iso, xunto cos necesarios axustes que a Directiva 2008/117/CE do Consello do 16 de decembro de 2008 introducirá no contido dos estados recapitulativos ou modelo 349 e que se deberá, así mesmo, incorporar ao Regulamento do imposto, completará, desde o 1 de xaneiro de 2010, unha significativa actualización da normativa do imposto.

Desta forma e en primeiro lugar, incorpóranse ao dereito interno a totalidade das previsións da Directiva 2008/8/CE do Consello do 12 de febreiro de 2008, pola que se modifica a Directiva 2006/112/CE no que respecta ao lugar da prestación de servizos, coa soa excepción da parte do seu contido que se debe incorporar á lexislación nacional con efectos do 1 de xaneiro de 2015. Á marxe do dito contido, a Directiva 2008/8/CE débese traspoñer con efectos do 1 de xaneiro de 2010, ben que con efectos desde o 1 de xaneiro de 2011 e o 1 de xaneiro de 2013 obriga á introdución de modificacións adicionais que igualmente se prevén xa nesta lei por vía das súas disposicións transitorias primeira, segunda e terceira.

A situación de partida ao respecto e, por tanto, a regulación existente ata a entrada en vigor desta lei, fundamentouse nun modelo de tributación das prestacións de servizos en orixe, de forma tal que un servizo se debía entender localizado no territorio de aplicación do imposto, quedando por tanto suxeito a este, na medida en que a sede do prestador ou o establecemento permanente desde o que se preste se encontre nese territorio. Esta era

a regra xeral, aínda que a súa aplicación práctica quedara reducida a supostos residuais basicamente referidos a servizos de arrendamento de medios de transporte, hoteis, restaurantes e aqueloutros formados por unha multiplicidade de servizos que non permitía o seu encadramento en ningunha das regras especiais.

Precisamente polo carácter residual da regra xeral, as ditas regras especiais, previstas para unha gran diversidade de servizos, convertéranse nas aplicables prioritariamente, moito máis se se ten en conta que a regra xeral non completaba en ningún caso aqueles supostos para os cales as regras especiais concluían a non suxeición.

De todas as regras especiais, as aplicables aos servizos normalmente denominados de profesionais, os de telecomunicacións e os prestados por vía electrónica, respondían a un esquema de gravame en destino, moito máis acorde coa necesaria coincidencia do dito gravame coa xurisdición na cal ten lugar o consumo. Por iso, tales regras son as que, con algún matiz, pasan a ser as aplicables con carácter xeral desde o 1 de xaneiro de 2010.

Desta forma, efectúase unha profunda modificación dos artigos 69, 70 e 72 a 74 da Lei do imposto sobre o valor engadido, cos obxectivos prioritarios de simplificación, redución de cargas administrativas, evitando no posible o gravame en xurisdicións nas cales o empresario destinatario non está establecido, e maior coincidencia entre lugar de gravame e lugar de consumo.

No novo sistema, o artigo 69, no seu punto un, dispón as regras xerais de localización, distinguindo as operacións puramente empresariais, nas cales prestador e destinatario teñen tal condición, daquelas outras cuxo destinatario é un particular. No primeiro grupo, o gravame localízase na xurisdición de destino mentres que, no segundo, o fai na de orixe.

O gravame en destino en operacións concluídas entre empresarios permite a desaparición da regra de deslocalización, a través da comunicación do número de identificación fiscal asignado, para efectos do imposto sobre o valor engadido, ao prestador en todos os casos en que estaba prevista: servizos de mediación, servizos relativos a bens mobles e transportes intracomunitarios de bens.

As ditas regras xerais complétanse no punto dous do artigo 69 coa lóxica exclusión dos servizos que teñen por destinatarios particulares que residen en países ou territorios terceiros. Desta forma, declárase a non suxeición destes coa soa excepción dos servizos de profesionais prestados a particulares residentes nas Illas Canarias, Ceuta ou Melilla, como ocorreu ata este momento.

Canto ás regras especiais, intentáronse manter no posible as concordancias numéricas cos preceptos actuais, aínda que a súa aplicación queda moito máis limitada e, en todo caso, as regras xerais pasan a ter sempre carácter subsidiario para todos aqueles supostos que non están expresamente regulados nas especiais, ben pola natureza do servizo, ben porque a condición do destinatario sexa outra da expresamente regulada na regra especial de que se trate. Por outra parte, e co fin de evitar unha maior complexidade, a modificación é continuista co modelo de definición de regras contido na anterior redacción legal, ocupándose a lei de facer referencia exclusiva aos servizos que se entenden prestados no territorio de aplicación do imposto.

Así, o novo artigo 70 un mantén no seu número 1.º, como ata agora, a regra de radicación respecto dos servizos relativos a bens inmobles.

No seu número 2.º, refírense os servizos de transporte aínda que en supostos moi concretos fóra dos cales, ou ben son de aplicación as regras xerais, ou ben é procedente a regra disposta polo novo artigo 72. En todo caso, seguen a regra xeral de tributación en destino os transportes intracomunitarios de bens realizados entre empresarios.

O contido do número 3.º coincide substancialmente co vixente na actualidade; non obstante, a súa redacción verase profundamente alterada desde o 1 de xaneiro de 2011 como consecuencia das disposicións transitorias primeira e segunda desta lei. En efecto, a partir desa data, ese ordinal pasará a regular, exclusivamente, o servizo de acceso a manifestacións culturais, artísticas ou deportivas en operacións realizadas entre empresarios. Ao mesmo tempo, calquera servizo cultural, artístico ou deportivo, incluído o acceso a eles, cuxo destinatario sexa un particular pasará a se regular nunha nova letra c) do artigo 70.un.7.º

Pola súa parte, os números 4.º e 8.º continúan referíndose aos servizos prestados por vía electrónica e aos de telecomunicacións, respectivamente, aínda que de forma xa exclusiva a aqueles casos en que non habería suxeición por aplicación das regras xerais. No caso concreto dos prestados por vía electrónica, trátase de supostos aos cales resulta de aplicación o réxime especial previsto nos artigos 163 bis a 163 quáter da Lei do imposto sobre o valor engadido.

No número 5.º, os servizos de profesionais, localizables xa a través das novas regras xerais do artigo 69.un, deixan paso aos servizos de restauración e catering, e no 6.º, os servizos de mediación que se refiren son, exclusivamente, os concluídos con particulares, cuxa regra de localización é a que antes se aplicaba con carácter xeral a todos os servizos de mediación, é dicir, a que atende a onde se localiza a operación subxacente. O resto de servizos de mediación, sempre en nome e por conta allea, localízanse conforme as regras xerais.

No número 7.º aparecen, como ata agora, os servizos relativos a bens mobles, cuxa regra de suxeición segue atendendo ao lugar de prestación material. Engádense ao dito ordinal os servizos accesorios aos transportes e, desde o 1 de xaneiro de 2011, os xa referidos de carácter cultural, deportivo ou artístico. En todo caso, este número regula exclusivamente servizos cuxo destinatario é un particular.

Por último, o novo ordinal 9.º establece a regra aplicable aos servizos de arrendamento a curto prazo de medios de transporte, baseada no lugar en que se efectúe a posta en posesión destes. Os arrendamentos a longo prazo, calquera que sexa o seu destinatario, pasan a ser gravados conforme as regras xerais, moito máis acordes neste caso co lugar de consumo.

Esta última regra de localización, non obstante, modificárase desde o 1 de xaneiro de 2013 a través da disposición transitoria terceira desta lei, establecendo o ordinal 9.º desde esa data unha segunda regra especial para a localización dos servizos de arrendamento a longo prazo cuxo destinatario sexa un particular que teñan por obxecto unha embarcación de recreo, para os que deixan de se aplicar as regras xerais, que se substitúen por unha referencia ao lugar de posta en posesión.

O resto dos preceptos que ata agora regulaban regras especiais, é dicir, os artigos 72 a 74 da Lei do imposto sobre o valor engadido, quedan en parte derogados e, noutra, substancialmente simplificados. Así, esta lei derroga os artigos 73 e 74, cuxo contido pasa a se incluír ben nas regras xerais do artigo 69.un, ben na especial da letra a) do artigo 70.un.7.º. En canto ao artigo 72, o seu contido queda limitado aos transportes intracomunitarios de bens cuxo destinatario é un particular, desaparecendo a mención existente ata agora aos transportes domésticos conectados cos intracomunitarios, para os cales a regra xeral de gravame en destino en operacións entre empresarios soluciona o problema para o que a dita extinta regra especial estaba deseñada.

II

As regras de localización dos servizos, de acordo cos artigos 69, 70 e 72 que acaban de se enunciar, fundaméntanse nun criterio estritamente xurídico que debe atender ao seguimento da ruta contractual, sen máis excepción que a referencia ao uso ou consumo efectivos prevista para os servizos de telecomunicacións regulados no artigo 70.un.8.º

Non obstante, o dito criterio xurídico de gravame complementábase co económico baseado no uso ou consumo efectivo recollido no artigo 70.dous, en correspondencia co novo artigo 59 bis introducido na Directiva 2006/112/CE pola Directiva 2008/8/CE. Non obstante a substancial ampliación da marxe de manobra que o dereito comunitario permite ao lexislador nacional neste ámbito, o dito precepto mantén o seu contido actual no dereito interno sen máis cambios que a adición dos servizos de arrendamento de medios de transporte, recollendo a lei desta forma a opinión maioritaria ao respecto doutros Estados membros e da Comisión das Comunidades Europeas.

III

Considerouse igualmente necesario realizar un leve axuste no artigo 75.un.2.º da Lei do imposto sobre o valor engadido relativo ao devengo das prestacións de servizos, motivado pola modificación que o artigo 1.1) da Directiva 2008/117/CE do Consello do 16 de decembro de 2008 fai ao artigo 64.2 da Directiva 2006/112/CE, dado que o seu contido non aparecía cuberto en todos os casos co existente artigo 75.un.7.º

IV

Por outra parte, as novas regras de localización sinaladas complétanse no dereito comunitario, Directiva 2008/8/CE, coa xeneralización do mecanismo de inversión do suxeito pasivo, xeneralización que xa se aplicaba en España pero en virtude dun réxime opcional que non fora implantado por todos os Estados membros. Por iso, a Lei do imposto sobre o valor engadido non necesitou de axuste ningún neste particular.

Outras modificacións que introduce a Directiva 2008/8/CE e que completan a referida xeneralización si determinaron algún cambio na Lei do imposto.

É o caso do novo punto catro do artigo 5, precepto que encontra a súa ancoraxe no artigo 43 da Directiva 2006/112/CE, modificado polo artigo 2.1) da Directiva 2008/8/CE.

Ao respecto, débese lembrar que a lexislación nacional distingue entre empresarios ou profesionais e suxeitos pasivos, mentres que a directiva fala de suxeitos pasivos e debedores do imposto, respectivamente, polo cal na incorporación do dito precepto comunitario se considerou conveniente modificar o artigo 5 en lugar do artigo 84 da lei.

Adicionalmente, a modificación que a Directiva 2008/8/CE realiza no artigo 192 bis da Directiva 2006/112/CE, obriga a revisar o artigo 84 dous da Lei do imposto sobre o valor engadido, suprimindo a denominada vis atractiva dos establecementos permanentes. O novo artigo 84 dous substitúe tal regra por unha nova máis flexible baseada na intervención do establecemento permanente na operación para a cal se quere determinar quen é o seu suxeito pasivo.

V

Co obxectivo esencial de reducir as cargas administrativas, o segundo bloque de modificacións na Lei do imposto sobre o valor engadido, referido á devolución do imposto a empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto e deducido da Directiva 2008/9/CE do Consello do 12 de febreiro de 2008, realízase a través da creación dun novo artigo 117 bis e da partición do anterior artigo 119, cuxo contido, na parte que se refire aos empresarios ou profesionais establecidos en territorios ou países terceiros, pasa a se regular no novo artigo 119 bis. Con isto preténdese unha mellora sistemática que permita unha referencia máis clara a un sistema que necesariamente se vai utilizar de forma moito máis intensiva que ata o de agora.

O novo sistema de devolución, que afecta exclusivamente empresarios ou profesionais establecidos na Comunidade, baséase nun sistema de portelo único, no cal os solicitantes deberán presentar as solicitudes de devolución do imposto soportado nun Estado membro distinto daquel en que estean establecidos por vía electrónica; para iso, utilizarán os formularios aloxados na páxina web correspondente ao seu Estado de establecemento. A dita solicitude será remitida polo Estado de establecemento ao Estado de devolución, é dicir, aquel no cal se soportase o imposto.

Así, a través do novo artigo 117 bis dáse entrada neste sistema aos supostos en que España sexa o Estado de establecemento, co fin de prever o procedemento de tramitación inicial das solicitudes que os empresarios ou profesionais establecidos no territorio de aplicación do imposto dirixan ao Estado de devolución por medio da páxina web da Axencia Estatal de Administración Tributaria. Este procedemento deberase desenvolver regulamentariamente.

En canto ao artigo 119, o seu contido pasa a estar referido exclusivamente aos supostos de devolución de cotas soportadas por empresarios ou profesionais establecidos na Comunidade, Illas Canarias, Ceuta ou Melilla, recollendo as necesarias previsións para

que sexa así mesmo o Regulamento do imposto o que desenvolva detalladamente os prazos e o procedemento de devolución conforme as disposicións da Directiva 2008/9/CE. Ao mesmo tempo, procedeuse a simplificar o seu contido, substituíndo as diversas referencias particulares existentes ata agora relativas ao cumprimento de requisitos de deducibilidade ou a aquelas relativas a cotas indebidamente soportadas, por unha xeral que prevea o necesario cumprimento de todos os requisitos e limitacións contidos no capítulo I do título VIII da Lei do imposto sobre o valor engadido.

En todo caso e como xa ocorria na actualidade, as solicitudes de devolución a través deste sistema exixen, de acordo co Dereito comunitario e coa xurisprudencia do Tribunal de Xustiza das Comunidades Europeas, o cumprimento de todos os requisitos establecidos para o exercicio do dereito á dedución polo Estado de devolución, xunto co requisito de actividade correspondente ao Estado de establecemento, o cal, para o caso español, se contén no artigo 94 un da Lei do imposto sobre o valor engadido.

VI

As modificacións da Lei do imposto sobre o valor engadido complétanse, en fin, co necesario axuste das referencias cruzadas incluídas nos seus artigos 26, 66, 163 bis, 163 ter e 163 quáter, cuxo contido queda, polo demais, inalterado.

VII

O imposto xeral indirecto canario non é un tributo harmonizado no ámbito da Unión Europea, polo cal á súa normativa non lle resultan de aplicación nin as directivas comunitarias reguladoras dos impostos sobre o volume de negocios nin as sentenzas do Tribunal de Xustiza das Comunidades Europeas ditadas en aplicación das ditas directivas.

No entanto, considérase adecuado manter unha coherencia e coordinación entre as regras esenciais do imposto xeral indirecto canario e as do imposto sobre o valor engadido, moito máis se se trata de aspectos que teñen que ver coa suxeición, co fin de non xerar posibles situacións de non imposición ou de dobre imposición nas transaccións concluídas entre os territorios de aplicación de ambos os tributos ou as que se poidan realizar entre as Illas Canarias e o resto da Comunidade.

Nestas circunstancias, esta lei adapta a Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, aos cambios que a Lei do imposto sobre o valor engadido experimenta en relación coas regras que establecen a localización das prestacións de servizos.

VIII

Igualmente, esta lei procede á transposición da Directiva 2008/118/CE do Consello, do 16 de decembro de 2008, relativa ao réxime xeral dos impostos especiais, e pola que se derroga a Directiva 92/12/CEE.

En efecto, a posta en marcha do procedemento de control informatizado dos movementos de produtos obxecto de impostos especiais exixiu a aprobación da Directiva 2008/118/CE e a derogación da Directiva 92/12/CEE, do Consello, do 25 de febreiro de 1992, relativa ao réxime xeral, tenza, circulación e controis dos produtos obxecto de impostos especiais. O novo sistema de control establecido no novo marco legal comunitario xeneraliza o procedemento de control informatizado dos seus movementos e converte en residual o procedemento de control mediante documentos en soporte papel dos movementos destes produtos, naqueles casos en que os sistemas informáticos non se encontren dispoñibles. Ao mesmo tempo, realizouse unha revisión completa da directiva, incorporando modificacións que a experiencia adquirida na súa aplicación aconsellou introducir. Por iso, a Directiva 2008/118/CE derroga e substitúe a Directiva 92/12/CEE.

A Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, na cal se contén a transposición ao ordenamento español da Directiva 92/12/CEE, debe ser modificada en consecuencia, e tal modificación debe referirse fundamentalmente ás disposicións relativas

á circulación de produtos. Por outra parte, este novo sistema de control foi incorporado á Lei 38/1992, prestando especial atención á prevención de calquera posible fraude, evasión ou abuso.

De forma complementaria, a Directiva 2008/118/CE establece algunhas novidades importantes que é preciso traspoñer, como o novo suposto de non suxeición relativo á destrución total ou perda irremediable dos produtos obxecto dos impostos especiais, sempre que se encontren en réxime suspensivo, como consecuencia da autorización das autoridades competentes do Estado membro en que a dita destrución ou perda se producise. Igualmente, procédese a regular de novo as irregularidades na circulación destes produtos e regúlase o réxime aplicable ás entregas de produtos en tendas libres de impostos.

O artigo 48 da Directiva 2008/118/CE outorga aos Estados membros un prazo que finaliza o día 1 de xaneiro de 2010 para adoptar e publicar as disposicións legais, regulamentarias e administrativas necesarias para dar cumprimento ao establecido nesta directiva con efecto do 1 de abril de 2010.

IX

En relación co imposto sobre a renda de non-residentes, introdúcense modificacións no texto refundido aprobado polo Real decreto lexislativo 5/2004, do 5 de marzo, referidas aos artigos 14, 24 e 31 deste, que teñen por obxecto favorecer as liberdades de circulación de traballadores, de prestación de servizos e de movemento de capitais, de acordo co dereito comunitario.

As citadas modificacións declaran exentos os dividendos e participacións en beneficios obtidos sen mediación de establecemento permanente por fondos de pensións equivalentes aos regulados no texto refundido da Lei de plans e fondos de pensións aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2002, do 29 de novembro, que sexan residentes noutro Estado membro da Unión Europea ou por establecementos permanentes das ditas institucións situados noutro Estado membro da Unión Europea.

Por outro lado, establécense regras especiais para a determinación da base impositiva correspondente a rendas que sexan obtidas sen mediación de establecemento permanente por contribuíntes residentes noutro Estado membro da Unión Europea.

X

Finalmente, modifícanse determinados artigos do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto lexislativo 4/2004, do 5 de marzo; da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non-residentes e sobre o patrimonio, e da Lei 8/1991, do 25 de marzo, pola que se aproba o arbitrio sobre a produción e a importación nas cidades de Ceuta e Melilla.

Artigo primeiro. *Modificación da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido:

Un. Engádesse unha letra c) ao número dous do artigo 4, coa seguinte redacción:

«c) Os servizos desenvolvidos polos rexistradores da propiedade na súa condición de liquidadores titulares dunha oficina liquidadora de distrito hipotecario.»

Dous. Engádesse un novo número catro ao artigo 5, coa seguinte redacción:

«Catro. Para os únicos efectos do disposto nos artigos 69, 70 e 72 desta lei, reputaranse empresarios ou profesionais actuando como tales respecto de todos os servizos que lles sexan prestados:

1.º Os que realicen actividades empresariais ou profesionais simultaneamente con outras que non estean suxeitas ao imposto de acordo co disposto no número un do artigo 4 desta lei.

2.º As persoas xurídicas que non actúen como empresarios ou profesionais sempre que teñan asignado un número de identificación para efectos do imposto sobre o valor engadido subministrado pola Administración española.»

Tres. Modifícase o número catro do artigo 26, que queda redactado da seguinte forma:

«Catro. As adquisicións intracomunitarias de bens respecto das cales se atribúa ao adquirente, en virtude do disposto nos artigos 119 ou 119 bis desta lei, o dereito á devolución total do imposto que se devengase por elas.»

Catro. Modifícase o artigo 34, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 34. *Importacións de bens de escaso valor.*

Estarán exentas do imposto as importacións de bens cuxo valor global non exceda de 22 euros.

Exceptúanse do disposto no parágrafo anterior:

1.º Os produtos alcohólicos comprendidos nos códigos NC 22.03 a 22.08 do arancel alfandegueiro.

2.º Os perfumes e augas de colonia.

3.º O tabaco en rama ou manufacturado.»

Cinco. Modifícase o artigo 66, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 66. *Exencións nas importacións de bens para evitar a dobre imposición.*

Estarán exentas do imposto as seguintes operacións:

1.º As importacións de bens cuxa entrega se entenda realizada no territorio de aplicación do imposto, en virtude do establecido no artigo 68, número dous, punto 2.º, desta lei.

2.º As importacións temporais de bens con exención parcial dos dereitos de importación, cando sexan cedidos polo seu propietario mediante a realización das prestacións de servizos a que se refire o artigo 69, número dous, letra j), desta lei, que se encontren suxeitas e non exentas do imposto.

3.º As importacións de gas a través do sistema de distribución de gas natural ou de electricidade, con independencia do lugar en que se deba considerar efectuada a entrega dos ditos produtos.»

Seis. Modifícase o artigo 69, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 69. *Lugar de realización das prestacións de servizos. Regras xerais.*

Un. As prestacións de servizos entenderanse realizadas no territorio de aplicación do imposto, sen prexuízo do disposto no punto seguinte deste artigo e nos artigos 70 e 72 desta lei, nos seguintes casos:

1.º Cando o destinatario sexa un empresario ou profesional actuando como tal e radique no citado territorio a sede da súa actividade económica, ou teña neste un establecemento permanente ou, no seu defecto, o lugar do seu domicilio ou residencia habitual, sempre que se trate de servizos que teñan por destinatarios a dita sede, establecemento permanente, domicilio ou residencia habitual, con independencia de onde se encontre establecido o prestador dos servizos e do lugar desde o cal os preste.

2.º Cando o destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, sempre que os servizos sexan prestados por un empresario ou profesional e a sede da súa actividade económica ou establecemento permanente desde o cal os preste ou, no seu defecto, o lugar do seu domicilio ou residencia habitual, se encontre no territorio de aplicación do imposto.

Dous. Por excepción do disposto no punto 2.º do número un deste artigo, non se entenderán realizados no territorio de aplicación do imposto os servizos que se enumeran a continuación cando o destinatario deles non sexa un empresario ou profesional actuando como tal e estea establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual fóra da Comunidade, salvo no caso de que o dito destinatario estea establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual nas Illas Canarias, Ceuta ou Melilla e se trate dos servizos a que se refiren as letras a) a l) seguintes:

- a) As cesións e concesións de dereitos de autor, patentes, licenzas, marcas de fábrica ou comerciais e os demais dereitos de propiedade intelectual ou industrial, así como calquera outro dereito similar.
- b) A cesión ou concesión de fondos de comercio, de exclusivas de compra ou venda ou do dereito a exercer unha actividade profesional.
- c) Os de publicidade.
- d) Os de asesoramento, auditoría, enxeñaría, gabinete de estudos, avogacía, consultores, expertos contables ou fiscais e outros similares, con excepción dos comprendidos no punto 1.º do número un do artigo 70 desta lei.
- e) Os de tratamento de datos e a subministración de informacións, incluídos os procedementos e experiencias de carácter comercial.
- f) Os de tradución, corrección ou composición de textos, así como os prestados por intérpretes.
- g) Os de seguro, reaseguro e capitalización, así como os servizos financeiros, citados respectivamente polo artigo 20, número un, puntos 16.º e 18.º, desta lei, incluídos os que non estean exentos, con excepción do alugamento de caixas de seguranza.
- h) Os de cesión de persoal.
- i) A dobraxe de películas.
- j) Os arrendamentos de bens mobles corporais, con excepción dos que teñan por obxecto calquera medio de transporte e os contedores.
- k) A provisión de acceso aos sistemas de distribución de gas natural ou electricidade, o transporte ou transmisión de gas e electricidade a través dos ditos sistemas, así como a prestación doutros servizos directamente relacionados con calquera dos servizos comprendidos nesta letra.
- l) As obrigas de non prestar, total ou parcialmente, calquera dos servizos enunciados neste número.
- m) Os servizos prestados por vía electrónica.
- n) Os servizos de telecomunicacións, de radiodifusión e de televisión.

Tres. Para efectos desta lei, entenderase por:

1.º Sede da actividade económica: lugar en que os empresarios ou profesionais centralicen a xestión e o exercicio habitual da súa actividade empresarial ou profesional.

2.º Establecemento permanente: calquera lugar fixo de negocios onde os empresarios ou profesionais realicen actividades empresariais ou profesionais.

En particular, terán esta consideración:

- a) A sede de dirección, sucursais, oficinas, fábricas, talleres, instalacións, tendas e, en xeral, as axencias ou representacións autorizadas para contratar en nome e por conta do suxeito pasivo.

b) As minas, canteiras ou escourais, pozos de petróleo ou de gas ou outros lugares de extracción de produtos naturais.

c) As obras de construción, instalación ou montaxe cuxa duración exceda de doce meses.

d) As explotacións agrarias, forestais ou pecuarias.

e) As instalacións explotadas con carácter de permanencia por un empresario ou profesional para o almacenamento e posterior entrega das súas mercadorías.

f) Os centros de compras de bens ou de adquisición de servizos.

g) Os bens inmobles explotados en arrendamento ou por calquera título.

3.º Servizos de telecomunicación: aqueles servizos que teñan por obxecto a transmisión, emisión e recepción de sinais, textos, imaxes e sons ou información de calquera natureza, por fío, radio, medios ópticos ou outros medios electromagnéticos, incluíndo a cesión ou concesión dun dereito ao uso de medios para tal transmisión, emisión ou recepción e, igualmente, a provisión de acceso a redes informáticas.

4.º Servizos prestados por vía electrónica: aqueles servizos que consistan na transmisión enviada inicialmente e recibida en destino por medio de equipamentos de procesamento, incluída a compresión numérica e o almacenamento de datos, e enteiramente transmitida, transportada e recibida por cable, radio, sistema óptico ou outros medios electrónicos e, entre outros, os seguintes:

a) A subministración e aloxamento de sitios informáticos.

b) O mantemento a distancia de programas e de equipamentos.

c) A subministración de programas e a súa actualización.

d) A subministración de imaxes, texto, información e a posta á disposición de bases de datos.

e) A subministración de música, películas, xogos, incluídos os de azar ou de diñeiro, e de emisións e manifestacións políticas, culturais, artísticas, deportivas, científicas ou de ocio.

f) A subministración de ensino a distancia.

Para estes efectos, o feito de que o prestador dun servizo e o seu destinatario se comuniquen por correo electrónico non implicará, por si mesmo, que o servizo teña a consideración de servizo prestado por vía electrónica.»

Sete. Modifícase o artigo 70, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 70. *Lugar de realización das prestacións de servizos. Regras especiais.*

Un. Entenderanse prestados no territorio de aplicación do imposto os seguintes servizos:

1.º Os relacionados con bens inmobles que radiquen no citado territorio.

Consideraranse relacionados con bens inmobles, entre outros, os seguintes servizos:

a) O arrendamento ou cesión de uso por calquera título dos ditos bens, incluídas as vivendas amobladas.

b) Os relativos á preparación, coordinación e realización das execucións de obra inmobiliarias.

c) Os de carácter técnico relativos ás ditas execucións de obra, incluídos os prestados por arquitectos, arquitectos técnicos e enxeñeiros.

d) Os de xestión relativos a bens inmobles ou operacións inmobiliarias.

e) Os de vixilancia ou seguranza relativos a bens inmobles.

f) Os de alugamento de caixas de seguranza.

g) A utilización de vías de peaxe.

h) Os de aloxamento en establecementos de hostalaría, acampamento e balneario.

2.º Os de transporte que se citan a continuación, pola parte de traxecto que discorra polo territorio de aplicación do imposto tal e como este se define no artigo 3 desta lei:

- a) Os de transporte de pasaxeiros, calquera que sexa o seu destinatario.
- b) Os de transporte de bens distintos dos referidos no artigo 72 desta lei cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal.

3.º Os relacionados con manifestacións culturais, artísticas, deportivas, científicas, educativas, recreativas, xogos de azar ou similares, como as feiras ou exposicións, incluíndo os servizos de organización deles e os demais servizos accesorios aos anteriores, cando se presten materialmente no dito territorio, calquera que sexa o seu destinatario.

4.º Os prestados por vía electrónica desde a sede de actividade ou un establecemento permanente ou, no seu defecto, o lugar do domicilio ou residencia habitual dun empresario ou profesional que se encontre fóra da Comunidade e cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, sempre que este último se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto.

Para efectos do disposto neste número, presumirase que o destinatario do servizo se encontra establecido ou é residente no territorio de aplicación do imposto cando se efectúe o pagamento da contraprestación do servizo con cargo a contas abertas en establecementos de entidades de crédito situadas no dito territorio.

5.º A) Os de restaurante e catering nos seguintes supostos:

a) Os prestados a bordo dun buque, dun avión ou dun tren, no curso da parte dun transporte de pasaxeiros realizado na Comunidade cuxo lugar de inicio se encontre no territorio de aplicación do imposto.

Cando se trate dun transporte de ida e volta, o traxecto de volta considerarase como un transporte distinto.

b) Os restantes servizos de restaurante e catering cando se presten materialmente no territorio de aplicación do imposto.

B) Para os efectos do disposto na alínea A), letra a), deste número, considerarase como:

a) Parte dun transporte de pasaxeiros realizado na Comunidade: a parte dun transporte de pasaxeiros que, sen facer escala nun país ou territorio terceiro, discorra entre os lugares de inicio e de chegada situados na Comunidade.

b) Lugar de inicio: o primeiro lugar previsto para o embarco de pasaxeiros na Comunidade, incluso despois da última escala fóra da Comunidade.

c) Lugar de chegada: o último lugar previsto para o desembarco na Comunidade de pasaxeiros embarcados tamén nela, incluso antes doutra escala feita nun país ou territorio terceiro.

6.º Os de mediación en nome e por conta allea cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, sempre que as operacións respecto das cales se intermedie se entendan realizadas no territorio de aplicación do imposto de acordo co disposto nesta lei.

7.º Os que se enuncian a continuación, cando se presten materialmente no dito territorio e o seu destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal:

a) Os servizos accesorios aos transportes tales como a carga e descarga, transbordo, manipulación e servizos similares.

b) Os traballos e as execucións de obra realizados sobre bens mobles corporais e os informes periciais, valoracións e ditames relativos aos ditos bens.

8.º Os de telecomunicacións, de radiodifusión e de televisión, prestados desde a sede de actividade ou un establecemento permanente ou, no seu defecto, o lugar do domicilio ou residencia habitual dun empresario ou profesional que se encontre fóra da Comunidade e cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, sempre que este último se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto e a utilización ou explotación efectivas dos ditos servizos se realicen no citado territorio.

Para efectos do disposto neste número, presumirase que o destinatario do servizo se encontra establecido ou é residente no territorio de aplicación do imposto cando se efectúe o pagamento da contraprestación do servizo con cargo a contas abertas en establecementos de entidades de crédito situadas no dito territorio.

9.º Os servizos de arrendamento a curto prazo de medios de transporte cando estes se poñan efectivamente en posesión do destinatario no citado territorio.

Para os efectos do disposto neste número, entenderase por curto prazo a tenza ou o uso continuado de medios de transporte durante un período ininterrompido non superior a trinta días e, no caso dos buques, non superior a noventa días.

Dous. Así mesmo, consideraranse prestados no territorio de aplicación do imposto os servizos que se enumeran a continuación cando, conforme as regras de localización aplicables a estes servizos, non se entendan realizados na Comunidade, Illas Canarias, Ceuta ou Melilla, pero a súa utilización ou explotación efectivas se realicen no dito territorio:

1.º Os enunciados nas letras a) a m) do número dous do artigo 69 desta lei, cuxo destinatario sexa un empresario ou profesional actuando como tal, e os enunciados na letra n) do dito número dous do artigo 69, calquera que sexa o seu destinatario.

2.º Os de mediación en nome e por conta allea cuxo destinatario sexa un empresario ou profesional actuando como tal.

3.º Os de arrendamento de medios de transporte.»

Oito. Modifícase o artigo 72, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 72. *Lugar de realización dos transportes intracomunitarios de bens cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal.*

Un. Os transportes intracomunitarios de bens cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal consideraranse realizados no territorio de aplicación do imposto cando se inicien neste.

Dous. Para os efectos do disposto nesta lei entenderase por:

a) Transporte intracomunitario de bens: o transporte de bens cuxos lugares de inicio e de chegada estean situados nos territorios de dous Estados membros diferentes.

b) Lugar de inicio: o lugar onde comece efectivamente o transporte dos bens, sen ter en conta os traxectos efectuados para chegar ao lugar en que se encontren os bens.

c) Lugar de chegada: o lugar onde se termine efectivamente o transporte dos bens.»

Nove. Modifícase o punto 2.º do número un do artigo 75, que queda redactado da seguinte forma:

«2.º Nas prestacións de servizos, cando se presten, executen ou efectúen as operacións gravadas.

Non obstante, nas prestacións de servizos en que o destinatario sexa o suxeito pasivo do imposto conforme o previsto nos puntos 2.º e 3.º do número un do artigo 84 desta lei, que se leven a cabo de forma continuada durante un prazo superior a

un ano e que non dean lugar a pagamentos anticipados durante o dito período, o devengo do imposto producirase en 31 de decembro de cada ano pola parte proporcional correspondente ao período transcorrido desde o inicio da operación ou desde o anterior devengo ata a citada data, mentres non se poña fin ás ditas prestacións de servizos.

Por excepción do disposto nos parágrafos anteriores, cando se trate de execucións de obra con chegada de materiais, no momento en que os bens a que se refiran se poñan á disposición do dono da obra.»

Dez. Modifícase o artigo 84, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 84. *Suxeitos pasivos.*

Un. Serán suxeitos pasivos do imposto:

1.º As persoas físicas ou xurídicas que teñan a condición de empresarios ou profesionais e realicen as entregas de bens ou presten os servizos suxeitos ao imposto, salvo o disposto nos números seguintes.

2.º Os empresarios ou profesionais para os cales se realicen as operacións suxeitas ao imposto nos supostos que se indican a continuación:

a) Cando tales operacións sexan efectuadas por persoas ou entidades non establecidas no territorio de aplicación do imposto.

Non obstante, o disposto nesta letra non se aplicará nos seguintes casos:

a') Cando se trate de prestacións de servizos en que o destinatario tampouco estea establecido no territorio de aplicación do imposto, salvo cando se trate de prestacións de servizos comprendidas no punto 1.º do número un do artigo 69 desta lei.

b') Cando se trate das entregas de bens a que se refire o artigo 68, números tres e cinco desta lei.

c') Cando se trate de entregas de bens que estean exentas do imposto por aplicación do previsto nos artigos 21, puntos 1.º e 2.º, ou 25 desta lei.

b) Cando se trate de entregas de ouro sen elaborar ou de produtos semielaborados de ouro, de lei igual ou superior a 325 milésimas.

c) Cando se trate de:

Entregas de refugallos novos da industria, desperdicios e refugallos de fundición, residuos e demais materiais de recuperación constituídos por metais férricos e non férricos, as súas aliaxes, escouras, cinsas e residuos da industria que conteñan metais ou as súas aliaxes.

As operacións de selección, corte, fragmentación e prensadura que se efectúen sobre os produtos citados no guión anterior.

Entregas de desperdicios ou refugallos de papel, cartón ou vidro.

Entregas de produtos semielaborados resultantes da transformación, elaboración ou fundición dos metais non férricos referidos no primeiro guión, con excepción dos compostos por níquel. En particular, consideraranse produtos semielaborados os lingotes, bloques, placas, barras, gran, granalla e fío máquina.

En todo caso, consideraranse comprendidas nos parágrafos anteriores as entregas dos materiais definidos no anexo desta lei.

d) Cando se trate de prestacións de servizos que teñan por obxecto dereitos de emisión, reducións certificadas de emisións e unidades de redución de emisións de gases de efecto invernadoiro a que se refiren a Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto

invernadoiro e o Real decreto 1031/2007, do 20 de xullo, polo que se desenvolve o marco de participación nos mecanismos de flexibilidade do Protocolo de Quioto.

3.º As persoas xurídicas que non actúen como empresarios ou profesionais pero sexan destinatarias das operacións suxeitas ao imposto que se indican a continuación realizadas por empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación deste:

a) As entregas subseguintes ás adquisicións intracomunitarias a que se refire o artigo 26, número tres, desta lei, cando comunicasen ao empresario ou profesional que as realiza o número de identificación que, para efectos do imposto sobre o valor engadido, teñan asignado pola Administración española.

b) As prestacións de servizos a que se refiren os artigos 69 e 70 desta lei.

4.º Sen prexuízo do disposto nos números anteriores, os empresarios ou profesionais, así como as persoas xurídicas que non actúen como empresarios ou profesionais, que sexan destinatarios de entregas de gas e electricidade que se entendan realizadas no territorio de aplicación do imposto conforme o disposto no número sete do artigo 68, sempre que a entrega a efectúe un empresario ou profesional non establecido no citado territorio e lle comunicasen o número de identificación que para efectos do imposto sobre o valor engadido lles teña asignado a Administración española.

Dous. Para os efectos do disposto neste artigo, consideraranse establecidos no territorio de aplicación do imposto os suxeitos pasivos que teñan neste a sede da súa actividade económica, o seu domicilio fiscal ou un establecemento permanente que interveña na realización das entregas de bens e prestacións de servizos suxeitas ao imposto.

Entenderase que o dito establecemento permanente interveña na realización de entregas de bens ou prestacións de servizos cando ordene os seus factores de produción materiais e humanos ou un deles coa finalidade de realizar cada unha delas.

Tres. Teñen a consideración de suxeitos pasivos as herdanzas xacentes, comunidades de bens e demais entidades que, carecendo de personalidade xurídica, constitúan unha unidade económica ou un patrimonio separado susceptible de imposición, cando realicen operacións suxeitas ao imposto.»

Once. Engádesse un novo artigo 117 bis coa seguinte redacción:

«Artigo 117 bis. *Solicitudes de devolución de empresarios ou profesionais establecidos no territorio de aplicación do imposto correspondentes a cotas soportadas por operacións efectuadas na Comunidade con excepción das realizadas no dito territorio.*

Os empresarios ou profesionais que estean establecidos no territorio de aplicación do imposto solicitarán a devolución das cotas soportadas por adquisicións ou importacións de bens ou servizos efectuadas na Comunidade, con excepción das realizadas no dito territorio, mediante a presentación por vía electrónica dunha solicitude a través dos formularios dispostos para o efecto no portal electrónico da Axencia Estatal da Administración Tributaria.

A recepción e tramitación da solicitude a que se refire este artigo levaranse a cabo a través do procedemento que se estableza regulamentariamente.»

Doce. Modifícase o título do capítulo III do título VIII, que queda redactado da seguinte forma:

«CAPÍTULO III

Devolucións a empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto»

Trece. Modifícase o artigo 119, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 119. *Réxime especial de devolucións a empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto pero establecidos na Comunidade, Illas Canarias, Ceuta ou Melilla.*

Un. Os empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto pero establecidos na Comunidade, Illas Canarias, Ceuta ou Melilla, poderán solicitar a devolución das cotas do imposto sobre o valor engadido que soportasen polas adquisicións ou importacións de bens ou servizos realizadas no dito territorio, de acordo co previsto neste artigo e de acordo cos prazos e co procedemento que se establezan regulamentariamente.

Para estes efectos, consideraranse non establecidos no territorio de aplicación do imposto os empresarios ou profesionais que, sendo titulares dun establecemento permanente situado no mencionado territorio, non realicen desde o dito establecemento entregas de bens nin prestacións de servizos durante o período a que se refira a solicitude.

Dous. Os empresarios ou profesionais que soliciten as devolucións a que se refire este artigo deberán reunir as seguintes condicións durante o período ao que se refira a súa solicitude:

1.º Estar establecidos na Comunidade ou nas Illas Canarias, Ceuta ou Melilla.

2.º No ter realizado no territorio de aplicación do imposto entregas de bens ou prestacións de servizos suxeitas a este distintas das que se relacionan a continuación:

a) Entregas de bens e prestacións de servizos nas que os suxeitos pasivos do imposto sexan os seus destinatarios, de acordo co disposto nos puntos 2.º, 3.º e 4.º do número un do artigo 84 desta lei.

b) Servizos de transporte e os seus servizos accesorios que estean exentos do imposto en virtude do disposto nos artigos 21, 23, 24 e 64 desta lei.

3.º Non ser destinatarios de entregas de bens nin de prestacións de servizos respecto das cales teñan os ditos solicitantes a condición de suxeitos pasivos en virtude do disposto nos puntos 2.º e 4.º do número un do artigo 84 desta lei.

4.º Cumprir coa totalidade dos requisitos e limitacións establecidos no capítulo I do título VIII desta lei para o exercicio do dereito á dedución, en particular, os contidos nos artigos 95 e 96 desta, así como os referidos neste artigo.

5.º Destinar os bens adquiridos ou importados ou os servizos dos cales fosen destinatarios no territorio de aplicación do imposto á realización de operacións que orixinen o dereito a deducir de acordo co disposto na normativa vixente no Estado membro onde estean establecidos e en función da porcentaxe de dedución aplicable no dito Estado.

Se con posterioridade á presentación da solicitude de devolución se regularizar a porcentaxe de dedución aplicable, o solicitante deberá proceder, en todo caso, a corrixir o seu importe, rectificando a cantidade solicitada ou reembolsando a cantidade devolta en exceso de acordo co procedemento que se estableza regulamentariamente.

Na determinación do importe a devolver aplicaranse os criterios contidos no artigo 106 desta lei. Para estes efectos, terase en conta cal é a utilización dos bens ou servizos polo empresario ou profesional non establecido na realización de operacións que lle orixinan o dereito a deducir, en primeiro lugar, segundo a

normativa aplicable no Estado membro no cal estea establecido e, en segundo lugar, segundo o disposto nesta lei.

6.º Presentar a súa solicitude de devolución por vía electrónica a través do portal electrónico disposto para o efecto polo Estado membro en que estean establecidos.

Tres. O previsto no punto 5.º do número dous deste artigo resultará igualmente aplicable aos empresarios ou profesionais establecidos nas Illas Canarias, Ceuta ou Melilla, de acordo coas características propias dos impostos indirectos xerais sobre o consumo vixentes nos ditos territorios.

Catro. Non se admitirán solicitudes de devolución por un importe global inferior ao limiar que, en función do período de devolución, sexa determinado regulamentariamente.

Cinco. As solicitudes de devolución deberanse referir aos períodos anual ou trimestral inmediatamente anteriores á súa presentación.

Non obstante, as solicitudes de devolución poderanse referir a un período de tempo inferior a tres meses cando o dito período constitúa o saldo dun ano natural.

Seis. Transcorridos os prazos establecidos regulamentariamente sen que se ordenase o pagamento da devolución por causa imputable á Administración tributaria, aplicarase á cantidade pendente de devolución o xuro de demora a que se refire o artigo 26 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, desde o día seguinte ao da finalización dos ditos prazos e ata a data do ordenamento do seu pagamento, sen necesidade de que o solicitante así o reclame.

Non obstante, non se devengarán xuros de demora se o solicitante non atende no prazo previsto regulamentariamente os requirimentos de información adicional ou ulterior que lle sexan feitos.

Tampouco procederá o devengo de xuros de demora ata que non se presente copia electrónica das facturas ou documentos de importación a que se refira a solicitude nos casos previstos regulamentariamente.

Sete. A Administración tributaria poderá exixir aos solicitantes, á Administración tributaria do Estado membro de establecemento ou a terceiros, a achega de información adicional e, se é o caso, ulterior, así como os xustificantes necesarios para poder apreciar o fundamento das solicitudes de devolución que se presenten e, en particular, para a correcta determinación do importe da devolución segundo o previsto neste artigo e no seu desenvolvemento regulamentario.

Se con posterioridade ao aboamento dunha devolución se puxer de manifesto a súa improcedencia por non se cumpriren os requisitos e limitacións establecidos por este artigo ou polo seu desenvolvemento regulamentario, ou ben por obterse aquela en virtude de datos falsos, incorrectos ou inexactos, a Administración tributaria procederá directamente a recuperar o seu importe xunto cos xuros de demora devengados e a sanción que se puiden impoñer instruído o expediente que corresponda, de acordo co procedemento de recadación regulado no capítulo V do título III da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, sen prexuízo das disposicións sobre asistencia mutua en materia de recadación relativas ao imposto.

A falta de pagamento polo solicitante en período voluntario da cota do imposto, dunha sanción ou dos xuros de demora devengados, permitirá adoptar as medidas cautelares a que se refire o artigo 81 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.»

Catorce. Engádese un novo artigo 119 bis ao capítulo III do título VIII coa seguinte redacción:

«Artigo 119 bis. *Réxime especial de devolucións a determinados empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto, nin na Comunidade, Illas Canarias, Ceuta ou Melilla.*

Os empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto nin na Comunidade, Illas Canarias, Ceuta ou Melilla, poderán solicitar a

devolución das cotas do imposto sobre o valor engadido que soportasen polas adquisicións ou importacións de bens ou servizos realizadas no dito territorio, cando concorran as condicións e limitacións previstas no artigo 119 desta lei sen máis especialidades que as que se indican a continuación e de acordo co procedemento que se estableza regulamentariamente:

1.º Os solicitantes deberán nomear con carácter previo un representante que sexa residente no territorio de aplicación do imposto que deberá cumprir as obrigas formais ou de procedemento correspondentes e que responderá solidariamente con aqueles nos casos de devolución improcedente. A Facenda pública poderá exixir ao dito representante caución suficiente para estes efectos.

2.º Os ditos solicitantes deberán estar establecidos nun Estado en que exista reciprocidade de trato a favor dos empresarios ou profesionais establecidos no territorio de aplicación do imposto, Illas Canarias, Ceuta e Melilla.

O recoñecemento da existencia da reciprocidade de trato a que se refire o parágrafo anterior será efectuado por resolución do director xeral de Tributos do Ministerio de Economía e Facenda.»

Quince. Modifícanse os números un e dous do artigo 163 bis, que quedan redactados da seguinte forma:

«Un. Os empresarios ou profesionais non establecidos na Comunidade que presten servizos electrónicos a persoas que non teñan a condición de empresario ou profesional e que estean establecidas na Comunidade ou que teñan nela o seu domicilio ou residencia habitual, poderanse acoller ao réxime especial previsto neste capítulo.

O réxime especial aplicarase a todas as prestacións de servizos que, de acordo co disposto polo punto 4.º do número un do artigo 70 desta lei, ou as súas equivalentes nas lexislacións doutros Estados membros, deban entenderse efectuadas na Comunidade.

Dous. Para efectos deste capítulo, serán de aplicación as seguintes definicións:

a) «Empresario ou profesional non establecido na Comunidade»: todo empresario ou profesional que non teña a sede da súa actividade económica na Comunidade nin posúa un establecemento permanente no territorio da Comunidade nin tampouco teña a obriga, por outro motivo, de estar identificado na Comunidade conforme o punto 2.º do número un do artigo 164 desta lei ou as súas equivalentes nas lexislacións doutros Estados membros;

b) «Servizos electrónicos» ou «servizos prestados por vía electrónica»: os servizos definidos no punto 4.º do número tres do artigo 69 desta lei;

c) «Estado membro de identificación»: o Estado membro polo cal optase o empresario ou profesional non establecido para declarar o inicio da súa actividade como tal empresario ou profesional no territorio da Comunidade, de conformidade co disposto neste artigo;

d) «Estado membro de consumo»: o Estado membro no cal se considera que ten lugar a prestación dos servizos electrónicos conforme o punto 4.º do número un do artigo 70 ou as súas equivalentes noutros Estados membros;

e) «Declaración-liquidación periódica do réxime especial aplicable aos servizos prestados por vía electrónica»: a declaración-liquidación en que consta a información necesaria para determinar a contía do imposto correspondente en cada Estado membro.»

Dezaseis. Modifícase o número dous do artigo 163 ter, que queda redactado da seguinte forma:

«Dous. En caso de que o empresario ou profesional non establecido elixise calquera outro Estado membro distinto de España para presentar a declaración de

inicio neste réxime especial, e en relación coas operacións que, de acordo co disposto polo punto 4.º do número un do artigo 70 desta lei, se deban considerar efectuadas no territorio de aplicación do imposto, o ingreso do imposto correspondente a elas deberase efectuar mediante a presentación no Estado membro de identificación da declaración a que se fai referencia no punto anterior.

Ademais, o empresario ou profesional non establecido deberá cumprir o resto de obrigas contidas no número un anterior no Estado membro de identificación e, en particular, as establecidas na letra d) do dito número. Así mesmo, o empresario ou profesional deberá expedir e entregar factura ou documento substitutivo cando o destinatario das operacións se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto.»

Dezasete. Modifícase o artigo 163 quáter, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 163 quáter. *Dereito á dedución das cotas soportadas.*

Sen prexuízo do disposto no punto 2.º do número dous do artigo 119 desta lei, os empresarios ou profesionais non establecidos na Comunidade que se acollan a este réxime especial terán dereito á devolución das cotas do imposto sobre o valor engadido soportadas na adquisición ou importación de bens e servizos que se deban entender realizadas no territorio de aplicación do imposto, sempre que os ditos bens e servizos se destinen á prestación dos servizos a que se refire a letra b) do número dous do artigo 163 bis desta lei. O procedemento para o exercicio deste dereito será o previsto no artigo 119 bis desta lei.

Para estes efectos non se exixirá que estea recoñecida a existencia de reciprocidade de trato a favor dos empresarios ou profesionais establecidos no territorio de aplicación do imposto.

Os empresarios ou profesionais que se acollan ao disposto neste artigo non estarán obrigados a nomear representante ante a Administración tributaria para estes efectos.»

Artigo segundo. *Modificación da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias:

Un. Modifícase o artigo 3, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 3. *Ámbito espacial.*

1. Estarán suxeitas ao imposto xeral indirecto canario as entregas de bens e prestacións de servizos realizadas nas Illas Canarias, así como as importacións de bens no dito territorio.

Para os efectos deste imposto, o ámbito espacial a que se refire o parágrafo anterior comprenderá o mar territorial, cuxo límite exterior está determinado por unha liña trazada de modo que se encontre a unha distancia de doce millas náuticas dos puntos máis próximos das liñas de base, seguindo o perímetro resultante a configuración xeral do arquipélago; tamén comprende o ámbito espacial do imposto o espazo aéreo correspondente.

2. O disposto no número anterior entenderase sen prexuízo do establecido nos tratados ou convenios internacionais.»

Dous. Engádese unha letra c) ao número 6 do artigo 5, coa seguinte redacción:

«c) Os servizos desenvolvidos polos rexistradores da propiedade na súa condición de liquidadores titulares dunha oficina liquidadora de distrito hipotecario ou dunha oficina liquidadora comarcal.»

Tres. Engádesse un novo número 7 ao artigo 5 coa seguinte redacción:

«7. Para os únicos efectos do disposto no artigo 17 desta lei, ademais dos que xa teñan tal consideración de acordo co disposto no artigo, reputaranse empresarios ou profesionais que actúen como tales respecto de todos os servizos que lles sexan prestados:

1.º Os que realicen actividades empresariais ou profesionais simultaneamente con outras que non estean suxeitas ao imposto de acordo co disposto no número 1 do artigo 4 desta lei.

2.º As persoas xurídicas que non actúen como empresarios ou profesionais.»

Catro. Modifícase o número 4 do artigo 10 da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, que queda redactado da seguinte forma:

«4. As exencións relativas aos puntos 20.º, 21.º, 22.º do número 1 anterior poderán ser obxecto de renuncia polo suxeito pasivo, cando o adquirente sexa un suxeito pasivo que actúe no exercicio das súas actividades empresariais ou profesionais e, en función do seu destino previsible, teña dereito á dedución total do imposto soportado polas correspondentes adquisicións e cumpra os seguintes requisitos:

a) Comunicación fidedigna ao adquirente con carácter previo ou simultáneo á entrega dos correspondentes bens. Esta comunicación non será necesaria cando o adquirente sexa o suxeito pasivo por inversión.

b) A renuncia practícase por cada operación realizada polo suxeito pasivo e, en todo caso, deberase xustificar cunha declaración subscripta polo adquirente na cal este faga constar a súa condición de suxeito pasivo con dereito á dedución total do imposto soportado polas adquisicións dos correspondentes bens inmobles.

Entenderase que o adquirente ten dereito á dedución total cando a porcentaxe de dedución provisionalmente aplicable no ano do devengo do imposto permita a súa dedución íntegra, incluso no suposto de cotas devengadas con anterioridade ao comezo da realización de entregas de bens ou prestacións de servizos correspondentes a actividades empresariais ou profesionais.»

Cinco. Modifícase o artigo 17, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 17. *Lugar de realización das prestacións de servizos.*

Un. Regras xerais.

As prestacións de servizos entenderanse realizadas no territorio de aplicación do imposto nos seguintes casos:

1. Cando o destinatario sexa un empresario ou profesional actuando como tal e radique no citado territorio a sede da súa actividade económica, ou teña nela un establecemento permanente ou, no seu defecto, o lugar do seu domicilio ou residencia habitual, sempre que se trate de servizos que teñan por destinatarios a dita sede, establecemento permanente, domicilio ou residencia habitual, con independencia de onde se encontre establecido o prestador dos servizos e do lugar desde o que os preste.

2. Cando o destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, sempre que os servizos sexan prestados por un empresario ou profesional e a sede da súa actividade económica ou establecemento permanente desde o que os preste ou, no seu defecto, o lugar do seu domicilio ou residencia habitual, se encontre no territorio de aplicación do imposto.

3. Por excepción ao expresado no número 2 anterior, non se entenderán realizados no territorio de aplicación do imposto:

a) Os servizos que se enumeran a continuación cando o destinatario deles estea establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual fóra da Unión Europea:

– As cesións e concesións de dereitos de autor, patentes, licenzas, marcas de fábrica ou comerciais e os demais dereitos de propiedade intelectual ou industrial, así como calquera outros dereitos similares.

– A cesión ou concesión de fondos de comercio, de exclusivas de compra ou venda ou do dereito a exercer unha actividade profesional.

– Os de publicidade.

– Os de asesoramento, auditoría, enxeñaría, gabinete de estudos, avogacía, consultores, expertos contables ou fiscais e outros similares, con excepción dos comprendidos no punto 1 do número un do punto tres deste artigo.

– Os de tratamento de datos e a subministración de informacións, incluídos os procedementos e experiencias de carácter comercial.

– Os de tradución, corrección ou composición de textos, así como os prestados por intérpretes.

– Os de seguro, reaseguro e capitalización, así como os servizos financeiros, citados respectivamente polo artigo 10, número 1, puntos 16.º e 18.º, desta lei, incluídos os que non estean exentos, con excepción do alugamento de caixas de seguranza.

– Os de cesión de persoal.

– A dobraxe de películas.

– Os arrendamentos de bens mobles corporais, con excepción dos que teñan por obxecto calquera medio de transporte e os contedores.

– A provisión de acceso aos sistemas de distribución de gas natural ou electricidade, o transporte ou transmisión de gas e electricidade a través dos ditos sistemas, así como a prestación doutros servizos directamente relacionados con calquera dos servizos comprendidos neste parágrafo.

– As obrigas de non prestar, total ou parcialmente, calquera dos servizos enunciados neste número.

b) Os servizos prestados por vía electrónica cando o destinatario se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual dentro do territorio da Unión Europea excluídas as Illas Canarias.

c) Os servizos de telecomunicacións, de radiodifusión e de televisión cando o destinatario se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual dentro do territorio da Unión Europea excluídas as Illas Canarias.

Dous. Para efectos desta lei, entenderase por:

– Sede da actividade económica: lugar no cal os suxeitos pasivos centralicen a xestión e o exercicio habitual da súa actividade empresarial ou profesional.

– Establecemento permanente: calquera lugar fixo de negocios onde os suxeitos pasivos realicen actividades empresariais ou profesionais.

En particular, terán esta consideración:

a) A sede de dirección, sucursais, oficinas, fábricas, talleres, instalacións, tendas e, en xeral, as axencias ou representacións autorizadas para contratar en nome e por conta do suxeito pasivo.

b) As minas, canteiras ou escourais, pozos de petróleo ou de gas ou outros lugares de extracción de produtos naturais.

- c) As obras de construción, instalación ou montaxe cuxa duración exceda de doce meses.
- d) As explotacións agrarias, forestais ou pecuarias.
- e) As instalacións explotadas con carácter de permanencia por un empresario ou profesional para o almacenamento e posterior entrega das súas mercadorías.
- f) Os centros de compras de bens ou de adquisición de servizos.
- g) Os bens inmobles explotados en arrendamento ou por calquera título.

– Servizos de telecomunicación: aqueles servizos que teñan por obxecto a transmisión, emisión e recepción de sinais, textos, imaxes e sons ou información de calquera natureza, por fío, radio, medios ópticos ou outros medios electromagnéticos, incluíndo a cesión ou concesión dun dereito ao uso de medios para tal transmisión, emisión ou recepción e, igualmente, a provisión de acceso a redes informáticas.

– Servizos prestados por vía electrónica: aqueles servizos que consistan na transmisión enviada inicialmente e recibida en destino por medio de equipamentos de procesamento, incluída a compresión numérica e o almacenamento de datos, e enteiramente transmitida, transportada e recibida por cable, radio, sistema óptico ou outros medios electrónicos e, entre outros, os seguintes:

- a) A subministración e aloxamento de sitios informáticos.
- b) O mantemento a distancia de programas e de equipamentos.
- c) A subministración de programas e a súa actualización.
- d) A subministración de imaxes, texto, información e a posta á disposición de bases de datos.
- e) A subministración de música, películas, xogos, incluídos os de azar ou de diñeiro, e de emisións e manifestacións políticas, culturais, artísticas, deportivas, científicas ou de ocio.
- f) A subministración de ensino a distancia.

Para estes efectos, o feito de que o prestador dun servizo e o seu destinatario se comuniquen por correo electrónico non implicará, por si mesmo, que o servizo prestado teña a consideración de servizo prestado por vía electrónica.

Tres. Regras especiais.

Un. Entenderanse prestados no territorio de aplicación do imposto os seguintes servizos:

1. Os relacionados con bens inmobles que radiquen no citado territorio. Consideraranse relacionados con bens inmobles, entre outros, os seguintes servizos:

- a) O arrendamento ou cesión de uso por calquera título dos ditos bens, incluídas as vivendas amobladas.
- b) Os relativos á preparación, coordinación e realización das execucións de obra inmobiliarias.
- c) Os de carácter técnico relativos ás ditas execucións de obra, incluídos os prestados por arquitectos, arquitectos técnicos e enxeñeiros.
- d) Os de xestión relativos a bens inmobles ou operacións inmobiliarias.
- e) Os de vixilancia ou seguranza relativos a bens inmobles.
- f) Os de alugamento de caixas de seguranza.
- g) A utilización de vías de peaxe.
- h) Os de aloxamento en establecementos de hostalaría, acampamento e balneario.

2. Os de transporte de pasaxeiros e bens, calquera que sexa o seu destinatario, pola parte de traxecto que discorra polo territorio de aplicación do imposto.

3. Os relacionados con manifestacións culturais, artísticas, deportivas, científicas, educativas, recreativas, xogos de azar ou similares, como as feiras ou

exposicións, incluíndo os servizos de organización destes e os demais servizos accesorios aos anteriores, cando se presten materialmente no dito territorio, calquera que sexa o seu destinatario.

4. Os prestados por vía electrónica desde a sede de actividade ou un establecemento permanente ou, no seu defecto, o lugar do domicilio ou residencia habitual dun empresario ou profesional que se encontre fóra do territorio de aplicación do imposto e cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, sempre que este último se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto.

Para efectos do disposto neste número, presumirase que o destinatario do servizo se encontra establecido ou é residente no territorio de aplicación do imposto cando se efectúe o pagamento da contraprestación do servizo con cargo a contas abertas en establecementos de entidades de crédito situadas no dito territorio.

5. Os de restaurante e catering que se presten materialmente no territorio de aplicación do imposto.

6. Os de restaurante e catering prestados a bordo dun buque ou dun avión no curso dun transporte de pasaxeiros cuxo lugar de inicio e finalización se encontre no territorio de aplicación do imposto e non efectúe escala en portos ou aeroportos sitios fóra do dito territorio.

Cando se trate dun transporte de ida e volta, o traxecto de volta considerárase como un transporte distinto.

Para os efectos do expresado no primeiro parágrafo deste número, considerárase lugar de inicio o primeiro lugar previsto para o embarco de pasaxeiro no territorio de aplicación do imposto, incluso despois da última escala fóra do dito territorio.

7. Os de mediación en nome e por conta allea cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, sempre que as operacións respecto das que se intermedie se entendan realizadas no territorio de aplicación do imposto de acordo co disposto nesta lei.

8. Os que se enuncian a continuación, cando se presten materialmente no dito territorio e o seu destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal:

a) Os servizos accesorios aos transportes tales como a carga e descarga, transbordo, manipulación e servizos similares.

b) Os traballos e as execucións de obra realizados sobre bens mobles corporais e os informes periciais, valoracións e ditames relativos aos ditos bens.

9. Os de telecomunicacións, de radiodifusión e de televisión, prestados desde a sede de actividade ou un establecemento permanente ou, no seu defecto, o lugar do domicilio ou residencia habitual dun empresario ou profesional que se encontre fóra do territorio de aplicación do imposto e cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, sempre que este último se encontre establecido ou teña a súa residencia ou domicilio habitual no territorio de aplicación do imposto e a utilización ou explotación efectivas dos ditos servizos se realicen no citado territorio.

Para efectos do disposto neste número, presumirase que o destinatario do servizo se encontra establecido ou é residente no territorio de aplicación do imposto cando se efectúe o pagamento da contraprestación do servizo con cargo a contas abertas en establecementos de entidades de crédito situadas no dito territorio.

10. Os servizos de arrendamento a curto prazo de medios de transporte cando estes se poñan efectivamente en posesión do destinatario no citado territorio.

Para os efectos do disposto neste número, entenderase por curto prazo a tenza ou o uso continuado de medios de transporte durante un período ininterrompido non superior a trinta días e, no caso dos buques, non superior a noventa días.

Dous. Así mesmo, consideraranse prestados no territorio de aplicación do imposto os servizos que se enumeran a continuación cando non se entendan realizados no territorio de aplicación do imposto, en Ceuta, Melilla ou na Unión Europea por aplicación das regras contidas neste artigo, pero a súa utilización ou explotación efectivas se realicen no dito territorio:

1.º Os enunciados nas letras a) e b) do punto un.3 deste artigo, cuxo destinatario sexa un empresario ou profesional actuando como tal, e os enunciados na letra c) do dito punto, calquera que sexa o seu destinatario.

2.º Os de mediación en nome e por conta allea cuxo destinatario sexa un empresario ou profesional actuando como tal.

3.º Os de arrendamento de medios de transporte.»

Seis. Modifícase o artigo 19, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 19. *Suxeitos pasivos nas entregas de bens e nas prestacións de servizos.*

1. Son suxeitos pasivos do imposto:

1.º Con carácter xeral, as persoas físicas ou xurídicas que teñan a condición de empresarios ou profesionais e realicen as entregas de bens ou presten os servizos suxeitos ao imposto.

2.º Excepcionalmente, invértese a condición de suxeito pasivo nos empresarios ou profesionais e, en todo caso, nos entes públicos e persoas xurídicas que non actúen como empresarios ou profesionais, para os cales se realicen as operacións suxeitas a gravame nos seguintes supostos:

a) Cando as citadas operacións sexan efectuadas por persoas ou entidades non establecidas en Canarias, salvo que o destinatario, pola súa vez, non estea establecido no dito territorio.

b) Cando consistan en entregas de ouro sen elaborar ou de produtos semielaborados de ouro, de lei igual ou superior a 325 milésimas.

c) Cando as citadas operacións teñan lugar en virtude dunha resolución administrativa ou xudicial.

d) Cando se trate de:

– Entregas de refugallos novos da industria, desperdicios e refugallos de fundición, residuos e demais materiais de recuperación constituídos por metais férricos e non férricos, as súas aliaxes, escouras, cinsas e residuos da industria que conteñan metais ou as súas aliaxes.

– As operacións de selección, corte, fragmentación e prensadura que se efectúen sobre os produtos citados no guión anterior.

– Entregas de desperdicios ou refugallos de papel, cartón ou vidro.

– Entregas de produtos semielaborados resultantes da transformación, elaboración ou fundición dos metais non férricos referidos no primeiro guión desta letra, con excepción dos compostos por níquel. En particular, consideraranse produtos semielaborados os lingotes, bloques, placas, barras, gran, granalla e fío máquina

En todo caso, consideraranse comprendidas nos parágrafos anteriores as entregas dos materiais definidos no anexo III bis desta lei.

e) Cando se trate de prestacións de servizos que teñan por obxecto dereitos de emisión, reducións certificadas de emisións e unidades de redución de emisións de gases de efecto invernadoiro a que se refiren a Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro, e o Real decreto 1031/2007, do 20 de xullo, polo que se desenvolve o marco de participación nos mecanismos de flexibilidade do Protocolo de Quioto.

f) Cando as citadas operacións constitúan dacións en pagamento de débedas.

2. Teñen a consideración de suxeitos pasivos as herdanzas xacentes, comunidades de bens e demais entidades que, carecendo de personalidade xurídica, constitúen unha unidade económica ou un patrimonio separado susceptible de imposición, cando realicen operacións suxeitas ao imposto.

3. Para os efectos do disposto neste artigo, consideraranse establecidos no territorio de aplicación do imposto os suxeitos pasivos que teñan nel a sede da súa actividade económica, o seu domicilio fiscal ou un establecemento permanente que interveña na realización das entregas de bens e prestacións de servizos suxeitas ao imposto.

Entenderase que o dito establecemento permanente intervéen na realización de entregas de bens ou prestacións de servizos cando ordene os seus factores de produción materiais e humanos ou un deles coa finalidade de realizar cada unha delas.»

Sete. Modifícase o número 1 do artigo 48, que queda redactado da seguinte forma:

«1. Os empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto poderán solicitar a devolución das cotas do imposto xeral indirecto canario que soportasen polas adquisicións ou importacións de bens ou servizos, incluída a carga impositiva implícita, realizadas no dito territorio, conforme o disposto no presente artigo e de acordo cos prazos e co procedemento que se establezan regulamentariamente.

Para estes efectos, consideraranse non establecidos no territorio de aplicación do imposto os empresarios ou profesionais que, sendo titulares dun establecemento permanente situado no mencionado territorio, non realicen desde o dito establecemento entregas de bens nin prestacións de servizos durante o período a que se refira a súa solicitude.»

Oito. Modifícase o número 4 do artigo 63, que queda redactado da seguinte forma:

«4. Constitúe infracción tributaria:

a) A repercusión improcedente en factura de cotas impositivas por persoas que non sexan suxeitos pasivos do imposto, sen que se procedese á súa declaración ou devolución, debidamente acreditada, aos que as soportaron.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 150 por cento das cotas indebidamente repercutidas.

b) A repercusión improcedente en factura de cotas impositivas por persoas que sexan suxeitos pasivos do imposto, respecto de operacións exentas ou non suxeitas, sen que se procedese á súa declaración ou devolución, debidamente acreditada, aos que as soportaron.

A infracción prevista neste número será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 150 por cento das cotas indebidamente repercutidas.

c) A repercusión improcedente en factura de cotas impositivas por parte de suxeitos pasivos do imposto a un tipo superior ao legalmente establecido e que non fosen declaradas nin fosen devoltas aos que as soportaron, e así se acredite debidamente.

A sanción derivada da comisión desta infracción será compatible coa que proceda por aplicación do artigo 191 da Lei xeral tributaria,.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 150 por cento das cotas indebidamente repercutidas.

A base da sanción consistirá na diferenza entre a cota derivada da aplicación do tipo impositivo legalmente aplicable e o indebidamente repercutido.»

Nove. Modifícase o número 6 do artigo 63, que queda redactado da seguinte forma:

«6. Constitúe infracción tributaria retirar os bens importados sen que a Administración tributaria canaria autorizase previamente o seu levantamento nos termos previstos regulamentariamente, así como dispoñer dos bens sen a preceptiva autorización antes de que os servizos da Administración tributaria canaria procedesen ao seu recoñecemento físico ou extracción de mostras, no caso de que fose comunicado polos ditos servizos ao importador ou persoa que actúe pola súa conta a intención de efectuar as referidas operacións.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria porcentual do 3 por cento do valor dos bens desprazados, cun mínimo de 100 euros e un máximo de 6.000 euros.»

Dez. Modifícase o número 7 do artigo 63, que queda redactado da seguinte forma:

«7. Constitúe infracción tributaria desprazar do lugar en que se encontren os bens importados en relación aos cales non se concedese a súa autorización de saída, ou manipularlos sen a preceptiva autorización.

A infracción prevista neste punto será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria porcentual do 5 por cento do valor dos bens desprazados, cun mínimo de 200 euros e un máximo de 6.000 euros.»

Once. Engádesse un número 5 ao artigo 70, que queda redactado da seguinte forma:

«5. Está exenta a entrega dos artigos de alimentación específicos para celíacos certificados pola Federación de Asociacións de Celíacos de España.»

Doce. Modifícase o punto 1.º do número 3 do artigo 73, que queda redactado da seguinte forma:

«1.º Os produtos a que se refiren os números 1, 2, 3 e 5 do artigo 70 desta lei.»

Artigo terceiro. *Modificación da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais:

Un. Modifícase o artigo 4, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 4. *Conceptos e definicións.*

Para efectos deste título, entenderase por:

1. «Ámbito territorial interno»: o territorio no cal se exixirán os impostos especiais de fabricación conforme o disposto no artigo 3 desta lei.

2. «Ámbito territorial comunitario non interno»: o territorio da Comunidade excluído o ámbito territorial interno.

3. «Autoconsumo»: o consumo ou utilización dos produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación efectuado no interior dos establecementos onde permanecen os ditos produtos en réxime suspensivo.

4. «Aviación privada de recreo»: a realizada mediante a utilización dunha aeronave, que non sexa de titularidade pública, polo seu propietario ou pola persoa que poida utilizala, mediante arrendamento ou por calquera outro título, para fins

non comerciais e, en particular, para fins distintos do transporte de pasaxeiros ou mercadorías ou da prestación de servizos a título oneroso.

5. «Código administrativo de referencia»: número de referencia asignado polas autoridades competentes do Estado membro de expedición ao documento administrativo electrónico, unha vez que os datos do borrador foron validados. As referencias a este código faranse mediante as siglas «ARC».

6. «Códigos NC»: os códigos da nomenclatura combinada establecida polo Regulamento (CEE) número 2658/87, do 23 de xullo de 1987. Para a determinación do ámbito obxectivo de aplicación dos impostos especiais de fabricación, serán de aplicación, con carácter xeral, os criterios establecidos para a clasificación de mercadorías na nomenclatura combinada e, en particular, as regras xerais para a interpretación da nomenclatura combinada, as notas de sección e de capítulo da dita nomenclatura, as notas explicativas do sistema harmonizado de designación e codificación de mercadorías do Consello de Cooperación Alfandegueira, os criterios de clasificación adoptados polo dito Consello, e as notas explicativas da nomenclatura combinada das Comunidades Europeas.

7. «Comunidade» e «Territorio da Comunidade»: os territorios dos Estados membros, tal como están definidos para cada Estado membro no artigo 299 do Tratado constitutivo da Comunidade Europea, con excepción dos territorios nacionais seguintes:

- Na República Federal de Alemaña: a Illa de Helgoland e o territorio de Büsingen.
- Na República Francesa: os departamentos franceses de ultramar.
- Na República Italiana: Livigno, Campione d'Italia e as augas italianas do lago de Lugano.
- Na República de Finlandia: as Illas Aland.
- No Reino Unido: Illas do Canal.
- No Reino de España: Illas Canarias, Ceuta e Melilla.

8. «Depositario autorizado»: a persoa ou entidade a que se refire o punto 4 do artigo 35 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, titular dunha fábrica ou dun depósito fiscal.

9. «Depósito de recepción»: o establecemento do que é titular un destinatario rexistrado que non sexa ocasional onde, no exercicio da súa profesión e en virtude da autorización concedida polas autoridades competentes do Estado membro de destino, se poden recibir produtos obxecto dos impostos especiais que circulen en réxime suspensivo procedentes doutro Estado membro.

10. «Depósito fiscal»: o establecemento ou a rede de oleodutos ou gasodutos onde, en virtude da autorización concedida e con cumprimento das condicións e requisitos que se establezan regulamentariamente, se poden almacenar, recibir, expedir e, se é o caso, transformar, en réxime suspensivo, produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación.

11. «Destinatario rexistrado»: calquera persoa ou entidade a que se refire o punto 4 do artigo 35 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, autorizada, no exercicio da súa profesión e nas condicións que se establezan regulamentariamente, a recibir nun depósito de recepción do que será titular, produtos suxeitos a impostos especiais que circulen en réxime suspensivo procedentes doutro Estado membro. O destinatario rexistrado poderá ser autorizado, con cumprimento das condicións e requisitos que se establezan regulamentariamente, a recibir soamente a título ocasional, en réxime suspensivo, unha determinada expedición de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación procedentes doutro Estado membro. Neste último caso non será necesariamente titular dun depósito de recepción.

12. «Entrega directa»: a circulación de produtos obxecto dos impostos especiais en réxime suspensivo ata un lugar de entrega directa autorizado polas autoridades competentes do Estado membro de destino, nas condicións que

regulamentariamente se establezan, se o dito lugar foi designado polo depositario autorizado nese Estado membro ou polo destinatario rexistrado.

13. «Envíos garantidos»: o procedemento de circulación intracomunitaria de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación, polos cales xa se xerou o imposto no Estado membro de orixe, con destino a un receptor autorizado no Estado membro de destino, coas restricións que se establecen no artigo 63 en canto a recepcións no ámbito territorial interno, sempre que tales produtos non sexan enviados ou transportados, directa ou indirectamente, polo vendedor ou a cargo deste e que se cumpran as condicións e requisitos que se establezan regulamentariamente.

14. «Estado membro» e «Territorio dun Estado membro»: o territorio de cada un dos Estados membros da Comunidade aos cales é aplicable o Tratado, conforme o previsto no artigo 299 deste, con excepción dos territorios terceiros aos cales se refire o punto 30.

15. «Expedidor rexistrado»: calquera persoa ou entidade a que se refire o punto 4 do artigo 35 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, autorizada polas autoridades competentes do Estado membro de importación para enviar, no exercicio da súa profesión e nas condicións que fixen as ditas autoridades, produtos obxecto dos impostos especiais en réxime suspensivo soamente desde o lugar da súa importación no momento do seu despacho a libre práctica de acordo co artigo 79 do Regulamento (CEE) n.º 2913/92.

16. «Exportación»: a saída do ámbito territorial interno de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación con destino fóra do territorio da Comunidade. Non obstante, non se considerará exportación a saída do territorio da Comunidade dos carburantes contidos nos depósitos normais de vehículos e contedores especiais e utilizados no funcionamento deles con ocasión da súa circulación de saída do referido ámbito.

17. «Fábrica»: o establecemento onde, en virtude da autorización concedida, coas condicións e requisitos que se establezan regulamentariamente, se poden extraer, fabricar, transformar, almacenar, recibir e expedir, en réxime suspensivo, produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación.

18. «Fabricación»: a extracción de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación e calquera outro proceso polo cal se obteñan os ditos produtos a partir doutros, incluída a transformación, tal como se define no punto 32 deste artigo, todo isto sen prexuízo do establecido no punto 3 do artigo 15 desta lei.

19. «Importación»: a entrada no territorio da Comunidade de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación, a menos que os produtos, no momento da súa entrada no dito territorio, sexan incluídos nun procedemento ou réxime alfandegueiro suspensivo, así como o seu despacho a consumo partindo dun procedemento ou réxime alfandegueiro suspensivo.

20. «Navegación marítima ou aérea internacional»: a realizada partindo do ámbito territorial interno e que conclúa fóra deste ou viceversa. Así mesmo, considérase navegación marítima internacional a realizada por buques afectos á navegación en mar aberto que se dediquen ao exercicio dunha actividade industrial, comercial ou pesqueira, distinta do transporte, sempre que a duración da navegación, sen escala, exceda de corenta e oito horas.

21. «Navegación privada de recreo»: a realizada mediante a utilización dunha embarcación, que non sexa de titularidade pública, polo seu propietario ou pola persoa que poida utilizala, mediante arrendamento ou por calquera outro título, para fins non comerciais e, en particular, para fins distintos do transporte de pasaxeiros ou mercadorías ou da prestación de servizos a título oneroso.

22. «Produtos de avituallamento»: as provisións de a bordo, os combustibles, carburantes, lubricantes e demais aceites de uso técnico.

23. «Produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación»: os produtos incluídos no ámbito obxectivo de cada un dos ditos impostos.

24. «Provisións de a bordo»: os produtos destinados exclusivamente ao consumo da tripulación e os pasaxeiros.

25. «Receptor autorizado»: a persoa ou entidade á cal se refire o punto 4 do artigo 35 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, autorizada, con cumprimento das condicións e requisitos que se establezan regulamentariamente, a recibir, con fins comerciais, unha determinada expedición de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación procedente doutro Estado membro no cal xa se produciu o devengo do imposto.

26. «Réxime alfandegueiro suspensivo»: calquera dos réximes previstos no Regulamento (CEE) n.º 2913/92 en relación co control alfandegueiro de que son obxecto as mercadorías non comunitarias no momento da súa introdución no territorio alfandegueiro da Comunidade, en depósitos temporais ou en zonas francas ou depósitos francos, así como calquera dos réximes a que se refire o artigo 84, punto 1. letra a), do citado regulamento.

27. «Réxime suspensivo»: o réxime fiscal, consistente na suspensión de impostos especiais, aplicable á fabricación, transformación, tenza ou circulación de produtos obxecto dos impostos especiais non incluídos nun réxime alfandegueiro suspensivo.

28. «Representante fiscal»: a persoa ou entidade designada por un vendedor dentro do sistema de vendas a distancia, establecido noutro Estado membro da Comunidade e autorizada pola Administración tributaria española, logo de cumprimento dos requisitos que se establezan regulamentariamente, para garantir o pagamento, así como para efectualo posteriormente, en lugar do vendedor a distancia, dos impostos especiais de fabricación correspondentes aos produtos enviados polo vendedor que representa.

29. «País terceiro»: todo Estado ou territorio no cal non se aplique o Tratado. O Principado de Mónaco, San Marino, as zonas de soberanía do Reino Unido de Akrotiri e Dhekelia, e a Illa de Man, non terán a consideración de países terceiros.

Sen prexuízo do anterior, os movementos de produtos suxeitos a impostos especiais con orixe ou destino:

- a) no Principado de Mónaco terán a mesma consideración que os movementos con orixe ou destino en Francia;
- b) en San Marino terán a mesma consideración que os movementos con orixe ou destino en Italia;
- c) nas zonas de soberanía do Reino Unido de Akrotiri e Dhekelia terán a mesma consideración que os movementos con orixe ou destino en Chipre;
- d) na Illa de Man terán a mesma consideración que os movementos con orixe ou destino no Reino Unido.

Os movementos de produtos suxeitos a impostos especiais con orixe ou destino en Jungholz e Mittelberg (Kleines Walsertal) terán a mesma consideración que os movementos con orixe ou destino en Alemaña.

30. «Territorio terceiro»:

a) Os territorios comprendidos no territorio alfandegueiro da Comunidade que se citan a continuación:

- Illas Canarias.
- Departamentos franceses de Ultramar.
- Illas Aland.
- Illas do Canal.

b) Os territorios a que se refire o artigo 299, punto 4, do Tratado.

c) Os seguintes territorios non comprendidos no territorio alfandegueiro da Comunidade:

- Illa de Helgoland.
- Territorio de Büsingén.
- Ceuta.
- Melilla.
- Livigno.
- Campione d'Italia.
- As augas italianas do lago de Lugano.

31. «Tendas libres de impostos»: establecementos situados no recinto dun aeroporto ou dun porto, situados no territorio español peninsular ou nas Illas Baleares que, cumprindo os requisitos establecidos regulamentariamente, efectúen entregas de bebidas alcohólicas ou de elaborados do tabaco libres de impostos, a viaxeiros que os transporten como equipaxe persoal, nun voo ou travesía marítima, con destino a un país terceiro ou a un territorio terceiro.

Os establecementos a que se refire o parágrafo anterior non poderán efectuar entregas de cervexa, produtos intermedios e bebidas derivadas, libres de impostos, a viaxeiros que as transporten como equipaxe persoal con destino ás Illas Canarias.

Tamén se consideran tendas libres de impostos os establecementos situados no recinto dun aeroporto ou dun porto das Illas Canarias que, cumprindo os requisitos establecidos regulamentariamente, efectúen entregas de cervexa, produtos intermedios e bebidas derivadas a viaxeiros que as transporten como equipaxe persoal, nun voo ou nunha travesía marítima, con destino fóra do ámbito territorial interno.

Asimilaranse a entregas de produtos efectuadas por establecementos libres de impostos as efectuadas a bordo dunha aeronave ou dun buque durante un voo ou unha travesía marítima das sinaladas nos parágrafos anteriores.

32. «Transformación»: proceso de fabricación polo cal se obteñen produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación a partir, total ou parcialmente, de produtos que tamén o son e que están sometidos a unha tributación distinta á que corresponde ao produto obtido. Tamén se considera transformación a operación na cal os produtos de partida e finais están sometidos á mesma tributación, sempre que a cantidade de produto final obtido sexa superior á do empregado. En todo caso, considéranse como transformación as operacións de desnaturalización e as de adición de marcadores ou trazadores.

33. «Vendas a distancia»: sistema de circulación intracomunitaria de produtos obxecto de impostos especiais de fabricación polos cales xa se xerou o imposto no Estado membro de orixe, que sexan adquiridos por unha persoa que non sexa nin un depositario autorizado nin un destinatario rexistrado establecido noutro Estado membro, e que non exerza actividades económicas independentes en relación cos ditos produtos, coas restricións que se establecen no artigo 63, sempre que tales produtos sexan enviados ou transportados, directa ou indirectamente, polo vendedor ou por conta deste e que se cumpran as condicións e requisitos que se establezan regulamentariamente.»

Dous. Modifícase o artigo 5, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 5. *Feito impoñible.*

1. Están suxeitas aos impostos especiais de fabricación a fabricación e importación dos produtos obxecto dos ditos impostos dentro do territorio da Comunidade.

2. O disposto no punto anterior será de aplicación respecto dos produtos que se encontran no ámbito territorial interno de cada un dos impostos.

3. O establecido nos puntos anteriores enténdese sen prexuízo do disposto nos artigos 23 e 40 desta lei.»

Tres. Engádesse un novo punto 3 ao artigo 6, que queda redactado da seguinte forma:

«3. A destrución total ou perda irremediable dos produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación como consecuencia da autorización das autoridades competentes do Estado membro no cal a dita destrución ou perda se producise, sempre que os produtos se encontren en réxime suspensivo.

Considerarase que os produtos foron destruídos totalmente ou sufriron unha perda irremediable cando non se poidan utilizar como produtos suxeitos a impostos especiais e se demostre a satisfacción das autoridades competentes do Estado membro en que se producisen ou detectasen.»

Catro. Modifícase o artigo 7, que queda redactado como segue:

«Artigo 7. *Devengo.*

Sen prexuízo do establecido nos artigos 23, 28, 37 e 40, o imposto devengarase:

1. Nos supostos de fabricación, no momento da saída dos produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación da fábrica ou depósito fiscal ou no momento do seu autoconsumo. Non obstante, efectuarase en réxime suspensivo a saída dos citados produtos de fábrica ou depósito fiscal cando se destinen:

a) directamente a outras fábricas, depósitos fiscais, a unha entrega directa, a un destinatario rexistrado ou á exportación.

b) á fabricación de produtos que non sexan obxecto dos impostos especiais de fabricación con destino á exportación, sempre que se cumpran as condicións que regulamentariamente se establezan.

c) a un dos destinatarios a que se refire o artigo 17.1, letra a), punto iv), da Directiva 2008/118/CE do Consello, do 16 de decembro de 2008, relativa ao réxime xeral dos impostos especiais, e pola que se derroga a Directiva 92/12/CEE.

2. Nos supostos de importación, no momento do nacemento da débeda alfandegueira de importación. Non obstante, cando os produtos importados se destinen directamente á súa introdución nunha fábrica ou un depósito fiscal, a unha entrega directa, cando circulen con destino a un destinatario rexistrado, a un lugar onde se produza a saída do territorio da Comunidade dos produtos suxeitos a impostos especiais ou a un dos destinatarios, situados no ámbito territorial comunitario non interno, aos cales se refire o artigo 17.1, letra a), punto iv), da Directiva 2008/118/CE do Consello, do 16 de decembro de 2008, relativa ao réxime xeral dos impostos especiais, e pola que se derroga a Directiva 92/12/CEE, a importación efectuarase en réxime suspensivo.

3. Nos supostos de expedicións con destino a un destinatario rexistrado, no momento da recepción por este dos produtos no lugar de destino.

4. Nos supostos de entregas directas, o devengo producirase no momento da recepción dos produtos suxeitos no lugar da súa entrega directa.

5. No momento de se produciren as perdas distintas das que orixinan a non suxeición ao imposto ou, en caso de non se coñecer este momento, no da comprobación de tales perdas, nos supostos de tenza ou circulación en réxime suspensivo dos produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación.

6. Nos supostos de vendas a distancia, no momento da entrega dos produtos ao destinatario.

7. Nos supostos de expedicións con destino a un receptor autorizado, no momento da recepción por este dos produtos no lugar de destino.

8. No suposto de irregularidades na circulación en réxime suspensivo, na data de inicio da circulación, salvo que se probe cando foi cometida, caso en que este será o momento do devengo.

9. No suposto de irregularidades na circulación intracomunitaria de produtos suxeitos a impostos especiais de fabricación co imposto devengado noutro Estado membro, no momento da súa comisión e, de non se coñecer, no momento do seu descubrimento.

10. No suposto de non xustificación do destino ou uso indebido na circulación de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación que se beneficiaron dunha exención ou da aplicación dun tipo reducido en razón do seu destino, no momento da súa entrega ao destinatario facultado para recibilos, salvo proba fidedigna da data na cal se procedeu ao seu uso indebido, caso en que este será o momento do devengo. Cando a entrega destes produtos for a un destinatario non facultado para recibilos, no momento de inicio da circulación.

11. Nos supostos a que se refire o punto 8 do artigo 8 desta lei, no momento do devengo que corresponda de acordo cos puntos anteriores; en caso de non se coñecer ese momento, na data de adquisición ou inicio da posesión dos produtos polo obrigado e, no seu defecto, no momento do seu descubrimento.

12. Non obstante o establecido no punto 1 deste artigo, cando os produtos saídos de fábrica ou depósito fiscal, fóra do réxime suspensivo, non puidesen ser entregados ao destinatario, total ou parcialmente, por causas alleas ao depositario autorizado expedidor, os produtos poderán volver a se introducir nos establecementos de saída, sempre que se cumpran as condicións que se establezan regulamentariamente, considerándose que non se produciu o devengo do imposto con ocasión da saída.»

Cinco. Modifícase o artigo 8, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 8. *Obrigados tributarios.*

1. Para os efectos desta lei terán a consideración de obrigados tributarios as persoas físicas ou xurídicas e entidades ás cales esta lles impón o cumprimento de obrigas tributarias.

2. Son suxeitos pasivos en calidade de contribuíntes:

a) Os depositarios autorizados nos supostos en que o devengo se produza á saída dunha fábrica ou depósito fiscal, ou con ocasión do autoconsumo.

b) As persoas físicas ou xurídicas e entidades obrigadas ao pagamento da débeda alfandegueira cando o devengo se produza con motivo dunha importación.

c) Os destinatarios rexistrados en relación co imposto devengado á recepción dos produtos.

d) Os receptores autorizados en relación co imposto devengado con ocasión da recepción dos produtos a eles destinados.

e) Os depositarios autorizados e os destinatarios rexistrados nos supostos de entregas directas.

3. Son suxeitos pasivos, en calidade de substitutos do contribuínte, os representantes fiscais a que se refire o punto 28 do artigo 4 desta lei.

4. Os depositarios autorizados estarán obrigados ao pagamento da débeda tributaria en relación cos produtos expedidos en réxime suspensivo a calquera Estado membro, que non fosen recibidos polo destinatario. Para tal efecto prestarán unha garantía na forma e contía que se estableza regulamentariamente, con validez en toda a Comunidade Europea. Así mesmo, os obrigados tributarios doutros Estados membros que presten neles a correspondente garantía estarán obrigados ao pagamento en España da débeda tributaria correspondente ás irregularidades na circulación intracomunitaria que se produzan no ámbito territorial interno respecto dos bens expedidos por aqueles.

Cando o depositario autorizado e o transportista acordasen compartir a responsabilidade a que se refire este punto, a Administración tributaria poderase dirixir contra o dito transportista a título de responsable solidario.

A responsabilidade cesará unha vez que se probe que o destinatario se fixo cargo dos produtos ou que se realizou a exportación.

5. Nos supostos de importacións, responderán solidariamente do pagamento do imposto as persoas físicas ou xurídicas e entidades que resulten obrigadas solidariamente ao pagamento da débeda alfandegueira de acordo coa normativa vixente sobre a materia.

6. Nos supostos de irregularidades a que se refire o artigo 17 desta lei, responderán solidariamente do pagamento do imposto as persoas físicas ou xurídicas e entidades obrigadas a garantilo, segundo a modalidade de circulación intracomunitaria en que se producisen as irregularidades.

7. Nos supostos de irregularidades en relación coa circulación e a xustificación do uso ou destino dado aos produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación que se beneficiaron dunha exención ou da aplicación dun tipo reducido en razón do seu destino, estarán obrigados ao pagamento do imposto e das sancións que se puidesen impoñerse os expedidores, mentres non xustifiquen a recepción dos produtos polo destinatario facultado para os recibir; a partir de tal recepción, a obriga recaerá sobre os destinatarios.

8. Estarán obrigados ao pagamento da débeda tributaria os que posúan, utilicen, comercialicen ou transporten produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación, fóra dos casos previstos no artigo 16 desta lei, cando non acrediten que tales impostos foron satisfeitos en España.

9. Os expedidores rexistrados estarán obrigados ao pagamento da débeda tributaria en relación cos produtos expedidos en réxime suspensivo que non fosen recibidos polo destinatario. A responsabilidade cesará unha vez que se probe que o destinatario se fixo cargo dos produtos ou que se realizou a exportación.»

Seis. Modifícase o artigo 11, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 11. *Ultimación do réxime suspensivo.*

Sen prexuízo do establecido nos artigos 23, 28 e 37, o réxime suspensivo útmase, sempre que se cumpran as condicións que se establezan regulamentariamente:

- a. Pola realización de calquera dos supostos que orixinan o devengo do imposto.
- b. Mediante a exportación dos produtos.»

Sete. Modifícase o punto 2 do artigo 13, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Non obstante o disposto no punto anterior, nos supostos a que se refire o artigo 17.A).2 desta lei, o tipo aplicable será o vixente no momento do envío dos produtos.»

Oito. Modifícase o artigo 16, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 16. *Circulación intracomunitaria.*

1. Os produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación, adquiridos por particulares noutro Estado membro, dentro do territorio da Comunidade, no cal se satisfizo o imposto vixente nel, para satisfacer as súas propias necesidades e transportados por eles mesmos, non estarán sometidos ao imposto vixente no ámbito territorial interno e a súa circulación e tenza polo dito ámbito non estará suxeita a condición ningunha, sempre que non se destinen a fins comerciais.

2. A destrución total ou perda irremediable dos produtos obxecto dos impostos especiais, durante o seu transporte no ámbito territorial interno no curso dun procedemento de circulación intracomunitaria fóra do réxime suspensivo que se iniciase no ámbito territorial comunitario non interno, non producirá o devengo dos impostos especiais no ámbito territorial interno.

3. Con independencia dos supostos recollidos no punto 1 anterior, os produtos obxecto de impostos especiais de fabricación con orixe ou destino noutro Estado membro circularán dentro do ámbito territorial interno, con cumprimento dos requisitos que regulamentariamente se establezan, ao abeiro dalgún dos seguintes procedementos:

- a) En réxime suspensivo entre fábricas ou depósitos fiscais.
- b) En réxime suspensivo con destino a un destinatario rexistrado.
- c) En réxime suspensivo desde un establecemento do que é titular un depositario autorizado a todo lugar de saída do territorio da Comunidade tal como está definido no punto 7 do artigo 4 desta lei.
- d) En réxime suspensivo desde o establecemento dun depositario autorizado establecido nun Estado membro distinto do da sede do beneficiario, aos destinos a que se refire o artigo 12.1 da Directiva 2008/118/CE do Consello, do 16 de decembro de 2008, relativa ao réxime xeral dos impostos especiais, e pola que se derroga a Directiva 92/12/CEE.
- e) En réxime suspensivo desde o lugar de importación, expedidos por un expedidor rexistrado, a un lugar en que se autorizase a recepción de produtos neste réxime.
- f) En réxime suspensivo, desde o establecemento dun depositario autorizado a un lugar de entrega directa.
- g) Fóra de réxime suspensivo, con destino a un receptor autorizado.
- h) Fóra de réxime suspensivo, dentro do sistema de vendas a distancia.

4. A circulación intracomunitaria en réxime suspensivo realizarase unicamente se ten lugar ao abeiro dun documento administrativo electrónico tramitado de acordo cos requisitos que regulamentariamente se establezan, sen prexuízo do inicio da circulación nun documento en soporte papel en caso de indispoñibilidade do sistema informatizado e con cumprimento das condicións fixadas regulamentariamente.»

Nove. Modifícase o artigo 17, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 17. *Irregularidades na circulación intracomunitaria.*

Se no curso dunha circulación entre dous Estados membros, ou entre un Estado membro e un país terceiro ou territorio terceiro a través do territorio doutro Estado membro, unha expedición de produtos obxecto de impostos especiais de fabricación, ou parte dela, non é recibida polo destinatario dos produtos no territorio da Comunidade ou non abandona efectivamente o territorio da Comunidade, se o seu destino era a exportación, por causas distintas ás que dan lugar á non suxeición a estes impostos, de acordo co establecido no artigo 6 ou no artigo 16, puntos 1 e 2, desta lei, considerarase producida unha irregularidade.

A) Circulación en réxime suspensivo.

1. No caso de que, no curso dunha circulación intracomunitaria de produtos obxecto de impostos especiais de fabricación en réxime suspensivo:

- a) Se produza unha irregularidade no ámbito territorial interno que dea lugar ao devengo dos impostos especiais de fabricación, os ditos impostos serán exixibles pola Administración tributaria española.
- b) Se produza unha irregularidade que dea lugar ao devengo dos impostos especiais de fabricación, non sexa posible determinar o Estado membro en que se

produciu e se comprobe no ámbito territorial interno, considerarase que a irregularidade se produciu no dito ámbito territorial e no momento en que se comprobou, e os impostos especiais serán exixibles pola Administración tributaria española.

2. Cando produtos expedidos desde o ámbito territorial interno non cheguen ao seu destinatario noutro Estado membro ou non saian efectivamente do territorio da Comunidade, se o seu destino era a exportación, e non se comprobouse durante a circulación ningunha irregularidade que dea lugar ao devengo dos impostos especiais, considerarase que se cometeu unha irregularidade no ámbito territorial interno no momento do inicio da circulación, e os impostos especiais serán exixibles pola Administración tributaria española excepto se, nun prazo de catro meses a partir do inicio da circulación, se achega a proba, á satisfacción da dita Administración, de que os produtos foron entregados ao destinatario, que abandonaron efectivamente o territorio da Comunidade ou que a irregularidade tivo lugar fóra do ámbito territorial interno.

3. Nos supostos recollidos nas letras a) e b) do punto 1 anterior, a Administración tributaria española informará, se é o caso, as autoridades competentes do Estado membro de expedición.

4. Non obstante, se, nos supostos recollidos na letra b) do punto 1 ou no punto 2 anteriores, antes da expiración dun período de tres anos, contados desde a data de comezo da circulación, chegar a se determinar o Estado membro, distinto de España, no cal se produciu realmente a irregularidade, os impostos especiais serán exixibles polo dito Estado membro. Nese caso, a Administración tributaria española procederá á devolución dos impostos especiais percibidos, unha vez que se acheguen probas da percepción de tales impostos no Estado membro no cal realmente se produciu a irregularidade.

5. Se, en supostos similares a aqueles a que se fixo referencia na letra b) do punto 1 ou no punto 2 anteriores, téndose presumido que unha irregularidade tivo lugar no ámbito territorial comunitario non interno, antes da expiración dun período de tres anos contados desde a data de comezo da circulación, chegar a se determinar que a dita irregularidade se producira realmente dentro do ámbito territorial interno, os impostos especiais serán exixibles pola Administración tributaria española, que informará disto as autoridades competentes do Estado membro en que inicialmente se percibisen os ditos impostos.

B) Circulación fóra do réxime suspensivo.

1. No caso de que, no curso dunha circulación intracomunitaria de produtos obxecto de impostos especiais de fabricación polos cales xa se devengase o imposto no Estado membro de expedición situado no ámbito territorial comunitario non interno:

a) Se produza unha irregularidade no ámbito territorial interno que dea lugar ao devengo dos impostos especiais de fabricación, os ditos impostos serán exixibles pola Administración Tributaria española.

b) Se produza unha irregularidade que dea lugar ao devengo dos impostos especiais de fabricación, non sexa posible determinar o Estado membro en que se produciu e se comprobe no ámbito territorial interno, considerarase que a irregularidade se produciu no dito ámbito territorial e os impostos especiais serán exixibles pola Administración tributaria española.

2. Non obstante, se, no suposto recollido na letra b) do punto 1 anterior, antes da expiración dun período de tres anos, contado desde a data de adquisición dos produtos, chegar a se determinar o Estado membro, distinto de España, no cal se produciu realmente a irregularidade, os impostos especiais serán exixibles polo dito Estado membro. Nese caso, a Administración tributaria española procederá á devolución dos impostos especiais percibidos, unha vez que se acheguen probas

da percepción de tales impostos no Estado membro en que realmente se produciu a irregularidade.

3. No caso de produtos obxecto de impostos especiais de fabricación polos cales xa se devengase o imposto no ámbito territorial interno que, tendo sido expedidos desde o dito ámbito con destino ao ámbito territorial comunitario non interno, sexan obxecto dunha irregularidade fóra do ámbito territorial interno que dea lugar a que os impostos especiais sexan percibidos no Estado membro en que a dita irregularidade fose producida ou comprobada, a Administración tributaria española procederá á devolución dos impostos especiais percibidos, unha vez que se acheguen probas da percepción de tales impostos no dito Estado membro.»

Dez. Modifícase o punto 5 do artigo 19, que queda redactado da seguinte forma:

«5. A circulación de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación sen iren acompañados polos documentos que regulamentariamente se establezan e, se é o caso, sen o ARC na circulación intracomunitaria dentro do ámbito territorial interno, cando non constitúa infracción tributaria grave, sancionárase, en concepto de infracción tributaria leve, con multa pecuniaria proporcional do 10 por cento da cota que correspondería aos produtos en circulación, cun mínimo de 600 euros.»

Once. Engádesse un novo punto 3 ao artigo 21, que queda redactado da seguinte maneira:

«3. As bebidas alcohólicas destinadas a ser entregadas por tendas libres de impostos e transportadas na equipaxe persoal dos viaxeiros que se trasladen, por vía aérea ou marítima, a un país terceiro ou territorio terceiro distinto das Illas Canarias.»

Doce. Modifícase o punto 12 do artigo 23, que queda redactado da seguinte forma:

«12. Non serán de aplicación, polo que se refire ás Illas Canarias, as seguintes disposicións desta lei:

- a) Os números 9, 11, 12, 13, 15, 25, 28 e 33 do artigo 4.
- b) Os números 4, 5, 7 e 8 do artigo 7.
- c) As letras c), d) e e) do número 2 e os números 3, 6 e 9 do artigo 8.
- d) As alíneas c), d) e e) do número 1 do artigo 10.
- e) O número 2 do artigo 13.
- f) Os números 2, 3 e 4 do artigo 16.
- g) O artigo 17.
- h) O número 4 do artigo 8 e o número 7 do artigo 15, polo cal respecta exclusivamente, en ambos os casos, á circulación intracomunitaria.»

Trece. Modifícase a letra o) do número 1 do artigo 49, que queda redactada da seguinte forma:

«o) Considerarase definido neste artigo calquera outro produto ao que, de acordo co disposto no artigo 20.2 da Directiva 2003/96/CE do Consello, do 27 de outubro de 2003, pola que se reestrutura o réxime comunitario de imposición dos produtos enerxéticos e da electricidade, resulten de aplicación as disposicións de control e circulación previstas na Directiva 2008/118/CE, do Consello, do 16 de decembro de 2008, relativa ao réxime xeral dos impostos especiais, e pola que se derroga a Directiva 92/12/CEE.»

Catorce. Modifícase o número 3 do artigo 50, que queda redactado da seguinte forma:

«3. Sen prexuízo do establecido no número 7 do artigo 8, a aplicación dos tipos reducidos fixados para as epígrafes 1.4, 1.12 e 2.10 queda condicionada ao

cumprimento das condicións que se establezan regulamentariamente en canto á adición de trazadores e marcadores, así como á utilización realmente dada aos produtos. Tales condicións poderán comprender o emprego de medios de pagamento específicos.»

Quince. Modifícase o artigo 53, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 53. *Normas particulares de xestión.*

1. Sen prexuízo do establecido no número 17 do artigo 4 desta lei, terán a consideración de fábrica:

a) Os establecementos en que se sometan os produtos obxecto do imposto definidos no número 1 do artigo 49 desta lei a un tratamento definido, segundo o concepto establecido na nota complementaria número 5 do capítulo 27 da nomenclatura combinada.

b) Sempre que o soliciten os seus titulares, os establecementos en que se sometan produtos obxecto do imposto, comprendidos na tarifa 1.ª deste, a unha transformación química. Para estes efectos, entenderase por «transformación química» calquera operación que teña por obxecto a transformación molecular do produto que se somete a ela.

2. Non obstante o establecido no número 18 do artigo 4 desta lei, non terán a consideración de fabricación as operacións mediante as cales o usuario dun produto obxecto do imposto volva utilizalo no mesmo establecemento, sempre que o imposto satisfeito por este non sexa inferior ao que corresponda ao produto reutilizado.

3. Non obstante o establecido no número 17 do artigo 4 desta lei, non terán a consideración de fábrica os establecementos en que se obteñan, de forma accesoria, pequenas cantidades de produtos obxecto do imposto. Regulamentariamente establecerase un procedemento simplificado para a liquidación e pagamento do imposto nestes supostos.

4. A circulación, tenza e utilización de gas natural e a dos produtos incluídos no ámbito obxectivo do imposto sobre hidrocarburos e non comprendidos nas definicións do artigo 49.1 desta lei non estará sometida a requisitos formais específicos en relación co dito imposto, sen prexuízo do disposto no número 6 e da obriga de xustificar a súa orixe e procedencia polos medios de proba admisibles en dereito.

5. En relación cos produtos comprendidos na tarifa 2.ª e co gas natural a que se aplique a exención establecida no artigo 51.1 desta lei, observaranse as seguintes regras particulares:

a) Sen prexuízo do disposto no punto 1.a) deste artigo, non terá a consideración de fabricación a obtención de produtos comprendidos na tarifa 2.ª, a partir doutros igualmente incluídos na dita tarifa polos cales xa se ultimase o réxime suspensivo. Isto non obstará o cumprimento dos requisitos que, se é o caso, resulten exixibles en relación coa aplicación da exención prevista no artigo 51.1 desta lei.

b) Cando o gas natural ou os produtos comprendidos na tarifa 2.ª a que se refire este número se destinen de forma sobrevida a un uso como combustible ou carburante, o imposto será exixible a quen os destine ou comercialice con destino a tales fins de acordo co procedemento que regulamentariamente se estableza.

6. Nos intercambios intracomunitarios de gas natural observaranse as seguintes regras:

a) Non serán de aplicación os procedementos a que se refiren os números 2, 3 e 4 do artigo 16 desta lei.

b) Cando a recepción, no ámbito territorial interno, de gas natural procedente do ámbito territorial comunitario non interno se produza directamente nun depósito

fiscal, incluídos os gasodutos e redes de gasodutos de conformidade co establecido no artigo 4.10, a dita recepción entenderase efectuada en réxime suspensivo e serán de aplicación, con carácter xeral, as normas previstas nesta lei para os produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación que se encontren ao abeiro do dito réxime.

c) Nos supostos, distintos dos sinalados na letra anterior, de recepción no ámbito territorial interno de gas natural procedente do ámbito territorial comunitario non interno, os receptores estarán sometidos ao mesmo réxime que os destinatarios rexistrados a que se refire o número 11 do artigo 4, sen prexuízo do establecido no número 4 deste artigo.

d) Nos envíos de gas natural efectuados desde o ámbito territorial interno con destino ao ámbito territorial comunitario non interno, os expedidores deberán acreditar, cando sexan requiridos para iso, que o destinatario é unha empresa rexistrada para o efecto no Estado membro de destino de que se trate, de acordo coa normativa que o dito Estado membro estableza e que o gas natural foi recibido polo destinatario.»

Dezaseis. Engádese un número 3 ao artigo 61, que queda redactado da seguinte forma:

«3. Os elaborados do tabaco destinados a ser entregados por tendas libres de impostos e transportados na equipaxe persoal dos viaxeiros que se trasladen, por vía aérea ou marítima, a un país terceiro ou territorio.»

Dezasete. Modifícase o artigo 63, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 63. *Normas particulares de xestión.*

A recepción de elaborados do tabaco procedentes doutros Estados membros da Comunidade quedará restrinxida aos depositarios autorizados, destinatarios rexistrados, receptores autorizados ou destinatarios no sistema de vendas a distancia que reúnan, en todos os casos, as condicións previstas na normativa vixente en materia de distribución.»

Dezaoito. Modifícase o artigo 64 bis, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 64 bis. *Definicións e adaptacións das disposicións comúns aos impostos especiais de fabricación.*

A) Para os efectos do imposto sobre a electricidade entenderase por:

1. «Depósito fiscal». Para os efectos do número 10 do artigo 4 desta lei consideraranse «depósito fiscal»:

a) A rede de transporte de enerxía eléctrica constituída por liñas, parques, transformadores e outros elementos eléctricos con tensións iguais ou superiores a 220 quilovolts (kV) e aquelas outras instalacións que, calquera que for a súa tensión, cumpran funcións de transporte ou de interconexión internacional.

b) As instalacións de distribución de enerxía eléctrica, entendéndose por tales todas aquelas redes e instalacións para o tránsito de enerxía eléctrica non incluídas na letra a) anterior cando non estean afectas ao uso exclusivo dos seus titulares.

2. «Fábrica». Para os efectos do número 17 do artigo 4 desta lei consideraranse «fábricas»:

a) As instalacións de produción de enerxía eléctrica que, de acordo coa normativa reguladora do sector eléctrico, estean incluídas no réxime ordinario ou no réxime especial.

b) Calquera outra instalación en que se leve a cabo «producción de enerxía eléctrica».

3. «Producción de enerxía eléctrica». A fabricación tal como se define no número 18 do artigo 4 desta lei. Non obstante, non se considerará produción de enerxía eléctrica a obtención de enerxía eléctrica fóra das instalacións a que se refire a letra a) do número 2 deste artigo, por medio de xeradores ou conxuntos de xeradores de potencia total non superior a 100 quilowatts (kW).

4. «Suxeitos pasivos». Ademais dos que teñan esta consideración conforme o disposto no artigo 8 desta lei, terán a consideración de suxeitos pasivos, en calidade de substitutos do contribuínte, os que, no suposto previsto na letra a) do número 5 deste artigo, realicen as subministracións de enerxía eléctrica a título oneroso.

5. «Devengo»:

a) Non obstante o disposto no artigo 7 desta lei, cando a saída da enerxía eléctrica das instalacións consideradas fábricas ou depósitos fiscais se produza no marco dun contrato de subministración de enerxía eléctrica efectuada a título oneroso, o devengo do imposto sobre a electricidade producirase no momento en que resulte exixible a parte do prezo correspondente á enerxía eléctrica subministrada en cada período de facturación.

b) Para a aplicación do previsto no número 1 do artigo 7 desta lei, en relación con subministracións de enerxía eléctrica distintas daquelas a que se refire a letra a) anterior deste punto, os suxeitos pasivos poderán considerar que o conxunto da enerxía eléctrica subministrada durante períodos de ata sesenta días consecutivos, saíu de fábrica ou depósito fiscal o primeiro día do primeiro mes natural seguinte á conclusión do referido período.

6. «Repercusión.» O disposto no artigo 14 desta lei será de aplicación en relación co imposto sobre a electricidade tendo en conta as seguintes regras específicas:

a) Cando a contraprestación por unha subministración de enerxía eléctrica se deba satisfacer a máis dun suxeito pasivo, cada un destes repercutirá a porción de cota imputable á parte da contraprestación que lle corresponda percibir. En particular, a repercusión da porción de cota correspondente ás peaxes por utilización dunha rede de transporte que teña a condición de «depósito fiscal» será efectuada, cando este concepto se facture separadamente, polo titular da dita rede na súa condición de suxeito pasivo do imposto.

b) Sen prexuízo do disposto na letra a) anterior, nos casos de entregas de enerxía eléctrica efectuadas coa intermediación do operador do mercado a que se refire o artigo 33 da Lei 54/1997, do 27 de novembro, do sector eléctrico, a repercusión sobre os adquirentes das cotas devengadas que correspondan será efectuada polo suxeito pasivo por medio do citado operador do mercado.

B) Non serán aplicables en relación co imposto sobre a electricidade as seguintes disposicións contidas no capítulo I do título I desta lei:

- a) Os números 9, 11, 12, 13, 15, 22, 24, 25, 28, 29, 32 e 33 do artigo 4.
- b) A letra b) do número 1 e os números 4, 5, 7 e 8 do artigo 7.
- c) As letras c), d) e e) do número 2 e os números 3 e 4 do artigo 8.
- d) As letras e) e f) do número 1 do artigo 9.
- e) As letras b), c), d) e e) do número 1 do artigo 10.
- f) O número 2 do artigo 13.
- g) O número 7 do artigo 15.
- h) O artigo 16.
- i) O artigo 17.»

Dezanove. Modifícase o artigo 64 sexto, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 64 sexto. *Disposicións especiais en relación cos intercambios intracomunitarios de enerxía eléctrica.*

Non obstante o disposto nos artigos 5, 7, 8 e 11 desta lei, a exacción do imposto en relación coa enerxía eléctrica con procedencia ou destino no ámbito territorial comunitario non interno efectuarase de acordo coas seguintes disposicións especiais:

1. Estará suxeita ao imposto sobre a electricidade a adquisición intracomunitaria de enerxía eléctrica procedente do ámbito territorial comunitario non interno.

2. Para efectos do disposto no número anterior consideraranse adquisición intracomunitaria de enerxía eléctrica:

a) As operacións que respecto da enerxía eléctrica teñan a consideración de adquisición intracomunitaria de bens, de acordo co disposto na Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido. Neste caso serán suxeitos pasivos do imposto os que teñan tal consideración para efectos deste último imposto.

b) Calquera outra operación que, sen ter tal consideración para efectos do imposto sobre o valor engadido, teña por resultado a recepción no ámbito territorial interno do imposto sobre a electricidade de enerxía eléctrica procedente do ámbito territorial comunitario non interno. Neste caso serán suxeitos pasivos os receptores da enerxía eléctrica no referido ámbito.

3. No suposto previsto no número 1, o imposto devengarase cando se produza o devengo do imposto sobre o valor engadido que recaia sobre as ditas operacións, ou ben, se é o caso, no momento da recepción no ámbito territorial interno da enerxía eléctrica procedente do ámbito territorial comunitario non interno. Non obstante, cando a enerxía eléctrica se reciba directamente nunha fábrica ou depósito fiscal, tal como se definen no artigo 64 bis desta lei, a adquisición intracomunitaria efectuarase en réxime suspensivo.

4. O envío con destino ao ámbito territorial comunitario non interno de enerxía eléctrica que se encontre en réxime suspensivo constituirá unha operación exenta. Considerarase ultimado o dito réxime unha vez acreditada a saída do ámbito territorial interno.»

Vinte. Modifícase a letra a) do número 2 do artigo 78, que queda redactada da seguinte forma:

«a) Se o envío ten lugar con destino ao «territorio da Comunidade» definido no número 7 do artigo 4 desta lei, distinto do ámbito territorial definido no artigo 76 desta lei, o empresario remitente deberá acreditar, cando for requirido para iso, que o receptor do carbón é unha empresa rexistrada para o efecto no Estado membro de que se trate, de acordo coa normativa que o dito Estado membro estableza, e que o carbón foi recibido polo destinatario. Os envíos de carbón con destino á Comunidade Autónoma de Canarias rexeranse polo disposto na letra seguinte.»

Artigo cuarto. *Modificación do texto refundido do imposto sobre a renda de non-residentes, aprobado polo Real decreto legislativo 5/2004, do 5 de marzo.*

Introdúcense as seguintes modificacións no texto refundido da Lei do imposto sobre a renda de non-residentes, aprobado polo Real decreto legislativo 5/2004, do 5 de marzo.

Un. Modifícase a letra g) do número 1 do artigo 14, que queda redactada da seguinte forma:

«g) As rendas obtidas en territorio español, sen mediación de establecemento permanente neste, procedentes do arrendamento, cesión ou transmisión de

contedores ou de buques e aeronaves a casco nu, utilizados na navegación marítima ou aérea internacional.

No caso de aeronaves, a exención aplicarase tamén cando o grao de utilización en traxectos internacionais represente máis do 50 por cento da distancia total percorrida nos voos efectuados por todas as aeronaves utilizadas pola compañía arrendataria.»

Dous. Engádense dúas novas letras, k) e l), ao número 1 do artigo 14 coa seguinte redacción:

«k) Os dividendos e participacións en beneficios obtidos sen mediación de establecemento permanente por fondos de pensións equivalentes aos regulados no texto refundido da Lei de plans e fondos de pensións aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2002, do 29 de novembro, que sexan residentes noutro Estado membro da Unión Europea ou por establecementos permanentes das ditas institucións situados noutro Estado membro da Unión Europea.

Considéranse fondos de pensións equivalentes aquelas institucións de previsión social que cumpran os seguintes requisitos:

– Que teñan por obxecto exclusivo proporcionar unha prestación complementaria no momento da xubilación, falecemento, incapacidade ou dependencia nos mesmos termos previstos no artigo 8.6 do texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións.

– Que as contribucións empresariais que puideren realizarse se imputen fiscalmente ao partícipe a quen se vincula a prestación, transmitíndolle de forma irrevogable o dereito á percepción da prestación futura.

– Que contén cun réxime fiscal preferencial de diferimento impositivo tanto respecto das achegas como das contribucións empresariais realizadas a estes. O dito réxime débese caracterizar pola tributación efectiva de todas as achegas e contribucións así como da rendibilidade obtida na súa xestión no momento da percepción da prestación.»

«l) Os dividendos e participacións en beneficios obtidos sen mediación de establecemento permanente polas institucións de investimento colectivo reguladas pola Directiva 2009/65/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de xullo de 2009, pola que se coordinan as disposicións legais, regulamentarias e administrativas sobre determinados organismos de investimento colectivo en valores mobiliarios; non obstante, en ningún caso a aplicación desta exención poderá dar lugar a unha tributación inferior á que tería resultado de se ter aplicado ás ditas rendas o mesmo tipo de gravame polo cal tributan no imposto sobre sociedades as institucións de investimento colectivo domiciliadas en territorio español.»

Tres. Engádense un novo número 6 ao artigo 24 coa seguinte redacción:

«6. Cando se trate de contribuíntes residentes noutro Estado membro da Unión Europea, aplicaranse as seguintes regras especiais:

1.ª Para a determinación da base imponible correspondente aos rendementos que obteñan sen mediación de establecemento permanente, poderanse deducir os gastos previstos na Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non-residentes e sobre o patrimonio, sempre que o contribuínte acredite que están relacionados directamente cos rendementos obtidos en España e que teñen un vínculo económico directo e indisociable coa actividade realizada en España.

2.ª A base imponible correspondente ás ganancias patrimoniais será determinada aplicando, a cada alteración patrimonial que se produza, as normas

previstas na sección 4.ª do capítulo II do título III e na sección 6.ª do título X salvo o artigo 94.1.a), segundo parágrafo, da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non-residentes e sobre o patrimonio.»

Catro. Modifícase o número 2 do artigo 31, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Os suxeitos obrigados a reter deberán reter ou ingresar á conta unha cantidade equivalente á que resulte de aplicar as disposicións previstas nesta lei para determinar a débeda tributaria correspondente aos contribuíntes por este imposto sen establecemento permanente ou as establecidas nun convenio para evitar a dobre imposición que resulte aplicable, sen ter en consideración o disposto nos artigos 24.2, 24.6, 26 e 44.

Sen prexuízo do anterior, para o cálculo do ingreso á conta haberá que aterse ao disposto regulamentariamente.»

Cinco. Modifícase o número 4 do artigo 31, que queda redactado da seguinte forma:

«4. Non procederá practicar retención ou ingreso á conta respecto de:

a) As rendas que estean exentas en virtude do disposto no artigo 14 ou nun convenio para evitar a dobre imposición que resulte aplicable, sen prexuízo da obriga de declarar prevista no número 5 deste artigo.

Non obstante o anterior, si existirá obriga de practicar retención ou ingreso á conta respecto das rendas a que se refiren as letras j), k) e l) do número 1 do artigo 14.

Non existirá obriga de presentar declaración respecto dos rendementos a que se refire o artigo 14.1 d).

b) O rendimento derivado da distribución da prima de emisión de accións ou participacións, ou da redución de capital. Regulamentariamente poderase establecer a obriga de practicar retención ou ingreso á conta nestes supostos.

c) As rendas satisfeitas ou aboadas a contribuíntes por este imposto sen establecemento permanente, cando se acredite o pagamento do imposto ou a procedencia de exención.

d) As rendas a que se refire o artigo 118.1.c) do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo.

e) As rendas que se establezan regulamentariamente.»

Artigo quinto. *Modificación do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo.*

Introdúcense as seguintes modificacións no texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo.

Un. Modifícase o número 2 do artigo 12, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Serán deducibles as perdas por deterioración dos créditos derivadas das posibles insolvencias dos debedores, cando no momento do devengo do imposto concorra algunha das seguintes circunstancias:

a) Que transcorrese o prazo de seis meses desde o vencemento da obriga.

b) Que o debedor estea declarado en situación de concurso.

c) Que o debedor estea procesado polo delito de alzamento de bens.

d) Que as obrigas fosen reclamadas xudicialmente ou sexan obxecto dun litixio xudicial ou procedemento arbitral de cuxa solución dependa o seu cobramento.

Non serán deducibles as perdas respecto dos créditos que seguidamente se citan, excepto que sexan obxecto dun procedemento arbitral ou xudicial que verse sobre a súa existencia ou contía:

- 1.º Os debidos ou afianzados por entidades de dereito público.
- 2.º Os afianzados por entidades de crédito ou sociedades de garantía recíproca.
- 3.º Os garantidos mediante dereitos reais, pacto de reserva de dominio e dereito de retención, excepto nos casos de perda ou envilecemento da garantía.
- 4.º Os garantidos mediante un contrato de seguro de crédito ou caución.
- 5.º Os que fosen obxecto de renovación ou prórroga expresa.

Non serán deducibles as perdas para a cobertura do risco derivado das posibles insolvencias de persoas ou entidades vinculadas co acredor, salvo no caso de insolvencia xudicialmente declarada, nin as perdas baseadas en estimacións globais do risco de insolvencias de clientes e debedores.

Regulamentariamente estableceranse as normas relativas ás circunstancias determinantes do risco derivado das posibles insolvencias dos debedores das entidades financeiras e as concernentes ao importe das perdas para a cobertura do citado risco, así como as normas relativas á deducibilidade das correccións valorativas por deterioración de valor dos instrumentos de débeda valorados polo seu custo amortizado que posúan os fondos de titulación hipotecaria e os fondos de titulación de activos a que se refiren as letras g) e h), respectivamente, do número 1 do artigo 7 desta lei.»

Dous. Engádese unha disposición transitoria trixésimo primeira, que queda redactada da seguinte forma:

«Disposición transitoria trixésimo primeira. *Deterioración de instrumentos de débeda dos fondos de titulación.*

Mentres non se establezan regulamentariamente as normas relativas á deducibilidade das correccións valorativas por deterioración de valor dos instrumentos de débeda valorados polo seu custo amortizado que posúan os fondos de titulación hipotecaria e os fondos de titulación de activos a que se refiren as letras g) e h), respectivamente, do número 1 do artigo 7 desta lei, aplicaranse os criterios establecidos para as entidades de crédito sobre a deducibilidade da cobertura específica do risco de insolvencia do cliente.»

Artigo sexto. *Modificación da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non-residentes e sobre o patrimonio.*

Modifícase a letra ñ) do artigo 7 da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non-residentes e sobre o patrimonio, que queda redactada nos seguintes termos:

«ñ) Os premios das lotarías e apostas organizadas pola entidade pública empresarial Lotarías e Apostas do Estado e polos órganos ou entidades das Comunidades autónomas, así como dos sorteos organizados pola Cruz Vermella Española e das modalidades de xogos autorizadas á Organización Nacional de Cegos Españóis.

Igualmente, os premios de lotarías, apostas e sorteos organizados por organismos públicos ou entidades que exerzan actividades de carácter social ou asistencial sen ánimo de lucro establecidos noutros Estados membros da Unión

Europea ou do Espazo Económico Europeo e que persigan obxectivos idénticos aos dos organismos ou entidades sinalados no parágrafo anterior.»

Artigo sétimo. *Modificación do artigo 23 da Lei 8/1991, do 25 de marzo, pola que se aproba o arbitrio sobre a produción e a importación nas cidades de Ceuta e Melilla.*

«Artigo 23. Infraccións e sancións.

O réxime de infraccións e sancións aplicables a este imposto será, con carácter xeral, o regulado na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e nas disposicións que a complementen e desenvolvan e, con carácter especial, o previsto na Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.»

Disposición adicional. *Cumprimento da Decisión da Comisión Europea relativa á amortización fiscal do Fondo de comercio financeiro para a adquisición de participacións estranxeiras.*

A partir da notificación da Decisión da Comisión Europea relativa á amortización fiscal do Fondo de comercio financeiro para a adquisición de participacións estranxeiras, no asunto Axuda de Estado n.º C45/2007-España, procederase á modificación do artigo 12.5 do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo, co obxecto de adoptar as medidas necesarias en aplicación da dita decisión.

Disposición transitoria primeira. *Lugar de realización no imposto sobre o valor engadido dos servizos de acceso relativos a manifestacións culturais, artísticas ou deportivas, feiras e exposicións prestados a un empresario ou profesional actuando como tal.*

A partir do 1 de xaneiro de 2011, o punto 3.º do número un do artigo 70 da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, quedará redactado da seguinte forma:

«3.º O acceso a manifestacións culturais, artísticas, deportivas, científicas, educativas, recreativas ou similares, como as feiras e exposicións, e os servizos accesorios a el, sempre que o seu destinatario sexa un empresario ou profesional actuando como tal e as ditas manifestacións teñan lugar efectivamente no citado territorio.»

Disposición transitoria segunda. *Lugar de realización no imposto sobre o valor engadido dos servizos relacionados con bens móbiles, dos accesorios aos transportes e os relativos a manifestacións culturais, artísticas ou deportivas, feiras e exposicións cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal.*

A partir do 1 de xaneiro de 2011, o punto 7.º do número un do artigo 70 da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, quedará redactado da seguinte forma:

«7.º Os que se enuncian a continuación, cando se presten materialmente no dito territorio e o seu destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal:

- a) Os servizos accesorios aos transportes tales como a carga e descarga, transbordo, manipulación e servizos similares.
- b) Os traballos e as execucións de obra realizados sobre bens móbiles corporais e os informes periciais, valoracións e ditames relativos aos ditos bens.
- c) Os servizos relacionados con manifestacións culturais, artísticas, deportivas, científicas, educativas, recreativas, xogos de azar ou similares, como as feiras e

exposicións, incluíndo os servizos de organización daqueles e os demais servizos accesorios aos anteriores.»

Disposición transitoria terceira. *Lugar de realización no imposto sobre o valor engadido dos servizos de arrendamento de medios de transporte.*

A partir do 1 de xaneiro de 2013, o punto 9.º do número un do artigo 70 da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, quedará redactado da seguinte forma:

«9.º A) Os servizos de arrendamento de medios de transporte nos seguintes casos:

a) Os de arrendamento a curto prazo cando os medios de transporte se poñan efectivamente en posesión do destinatario no citado territorio.

b) Os de arrendamento a longo prazo cando o destinatario non teña a condición de empresario ou profesional actuando como tal sempre que se encuentre establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual no citado territorio.

Non obstante, cando os arrendamentos a longo prazo cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal, teñan por obxecto embarcacións de recreo, entenderanse prestados no territorio de aplicación do imposto cando estas se poñan efectivamente en posesión do destinatario neste sempre que o servizo sexa realmente prestado por un empresario ou profesional desde a sede da súa actividade económica ou un establecemento permanente situado no dito territorio.

B) Para os efectos do disposto neste número, entenderase por curto prazo a tenza ou o uso continuado dos medios de transporte durante un período ininterrompido non superior a trinta días e, no caso dos buques, non superior a noventa días.»

Disposición transitoria cuarta. *Lugar de realización no imposto xeral indirecto canario dos servizos de acceso relativos a manifestacións culturais, artísticas ou deportivas, feiras e exposicións prestados a un empresario ou profesional actuando como tal.*

A partir do 1 de xaneiro de 2011, o número 3 do artigo 17.tres.un da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, quedará redactado da seguinte forma:

«3. O acceso a manifestacións culturais, artísticas, deportivas, científicas, educativas, recreativas ou similares, como as feiras e exposicións, e os servizos accesorios a el, sempre que o seu destinatario sexa un empresario ou profesional actuando como tal e as ditas manifestacións teñan lugar efectivamente no citado territorio.»

Disposición transitoria quinta. *Lugar de realización no imposto xeral indirecto canario dos servizos relacionados con bens mobles, dos accesorios aos transportes e os relativos a manifestacións culturais, artísticas ou deportivas, feiras e exposicións cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal.*

A partir do 1 de xaneiro de 2011, o número 8 do artigo 17.tres.un da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, quedará redactado da seguinte forma:

«8. Os que se enuncian a continuación, cando se presten materialmente no dito territorio e o seu destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal:

a) Os servizos accesorios aos transportes tales como a carga e descarga, transbordo, manipulación e servizos similares.

b) Os traballos e as execucións de obra realizados sobre bens mobles corporais e os informes periciais, valoracións e ditames relativos aos ditos bens.

c) Os servizos relacionados con manifestacións culturais, artísticas, deportivas, científicas, educativas, recreativas, xogos de azar ou similares, como as feiras e exposicións, incluíndo os servizos de organización daqueles e os demais servizos accesorios aos anteriores.»

Disposición transitoria sexta. *Lugar de realización no imposto xeral indirecto canario dos servizos de arrendamento de medios de transporte.*

A partir do 1 de xaneiro de 2013, o número 10 do artigo 17.tres.un da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, quedará redactado da seguinte forma:

«10. A) Os servizos de arrendamento de medios de transporte nos seguintes casos:

a) Os de arrendamento a curto prazo cando os medios de transporte se poñan efectivamente á disposición do destinatario no citado territorio.

b) Os de arrendamento a longo prazo cando o destinatario non teña a condición de empresario ou profesional actuando como tal sempre que se encontre establecido ou teña o seu domicilio ou residencia habitual no citado territorio.

Non obstante, cando os arrendamentos a longo prazo cuxo destinatario non sexa un empresario ou profesional actuando como tal teñan por obxecto embarcacións de recreo, entenderanse prestados no territorio de aplicación do imposto cando estas se poñan efectivamente á disposición do destinatario nel sempre que o servizo sexa realmente prestado por un empresario ou profesional desde a sede da súa actividade económica ou un establecemento permanente situado no dito territorio.

B) Para os efectos do disposto neste número, entenderase por curto prazo a tenza ou o uso continuado dos medios de transporte durante un período ininterrompido non superior a trinta días e, no caso dos buques, non superior a noventa días.»

Disposición transitoria sétima. *Solicitudes de devolución presentadas por empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto sobre o valor engadido correspondentes a cotas soportadas en 2009.*

As solicitudes de devolución de empresarios ou profesionais non establecidos no territorio de aplicación do imposto sobre o valor engadido pero establecidos na Comunidade, Illas Canarias, Ceuta ou Melilla presentadas ata o 31 de decembro de 2009, tramitaranse de acordo co artigo 119 da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, segundo a súa redacción vixente ata esa data.

Disposición derogatoria.

Quedan derogados, con efectos desde o 1 de xaneiro de 2010, os artigos 73 e 74 da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.

Disposición derradeira primeira. *Título competencial.*

Esta lei dítase ao abeiro do disposto no artigo 149.1.14.^a da Constitución, que atribúe ao Estado a competencia exclusiva sobre facenda xeral e débeda do Estado.

Disposición derradeira segunda. *Incorporación de dereito da Unión Europea.*

Mediante esta lei incorpóranse ao dereito español a Directiva 2008/8/CE do Consello do 12 de febreiro de 2008 pola que se modifica a Directiva 2006/112/CE no que respecta ao lugar da prestación de servizos, a Directiva 2008/9/CE do Consello do 12 de febreiro de 2008 pola que se establecen disposicións de aplicación relativas á devolución do imposto

sobre o valor engadido, prevista na Directiva 2006/112/CE, a suxeitos pasivos non establecidos no Estado membro de devolución, pero establecidos noutro Estado membro, a Directiva 2008/117/CE do 16 de decembro de 2008 pola que se modifica a Directiva 2006/112/CE, relativa ao sistema común do imposto sobre o valor engadido, co fin de combater a fraude fiscal vinculada ás operacións intracomunitarias, e a Directiva 2008/118/CE do Consello do 16 de decembro de 2008 relativa ao réxime xeral dos impostos especiais, e pola que se derroga a Directiva 92/12/CEE.

Disposición derradeira terceira. *Modificación do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto lexislativo 4/2004, do 5 de marzo.*

Introdúcense as seguintes modificacións no texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto lexislativo 4/2004, do 5 de marzo:

Un. A letra b) do número 2 do artigo 67 queda redactada da seguinte forma:

«b) Que teña unha participación, directa ou indirecta, cando menos, do 75 por cento do capital social doutra ou outras sociedades o primeiro día do período impositivo en que sexa de aplicación este réxime de tributación, ou de, cando menos, o 70 por cento do capital social, se se trata de sociedades cuxas accións estean admitidas a negociación nun mercado regulado. Esta última porcentaxe tamén será aplicable cando se teñan participacións indirectas noutras sociedades sempre que se alcance a dita porcentaxe a través de sociedades dependentes cuxas accións estean admitidas a negociación nun mercado regulado.»

Dous. Engádesse unha letra e) ao número 4 do artigo 67, que queda redactada da seguinte forma:

«e) As sociedades dependentes cuxo exercicio social, determinado por imperativo legal, non se poida adaptar ao da sociedade dominante.»

Tres. O artigo 69 queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 69. *Determinación do dominio indirecto.*

1. Cando unha sociedade teña noutra sociedade, cando menos, o 75 por cento do seu capital social ou, cando menos, o 70 por cento do capital social, se se trata de sociedades cuxas accións estean admitidas a negociación nun mercado regulado e, pola súa vez, esta segunda se atope na mesma situación respecto a unha terceira, e así sucesivamente, para calcular a participación indirecta da primeira sobre as demais sociedades, multiplicaranse, respectivamente, as porcentaxes de participación no capital social, de maneira que o resultado dos ditos produtos deberá ser, cando menos, o 75 por cento ou, cando menos, o 70 por cento do capital social, se se trata ben de sociedades cuxas accións estean admitidas a negociación nun mercado regulado ou de sociedades participadas, directa ou indirectamente, por estas últimas sempre que a través delas se alcance esa porcentaxe, para que a sociedade indirectamente participada poida e se deba integrar no grupo fiscal e, ademais, será preciso que todas as sociedades intermedias integren o grupo fiscal.

2. Se nun grupo fiscal coexisten relacións de participación, directa e indirecta, para calcular a participación total dunha sociedade noutra, directa e indirectamente controlada pola primeira, sumarase as porcentaxes de participación directa e indirecta. Para que a sociedade participada poida e se deba integrar no grupo fiscal de sociedades, a dita suma deberá ser, cando menos, o 75 por cento ou, cando menos, o 70 por cento do capital social, se se trata ben de sociedades cuxas accións estean admitidas a negociación nun mercado regulado ou de sociedades participadas, directa ou indirectamente, por estas últimas sempre que a través delas se alcance esa porcentaxe.

3. Se existen relacións de participación recíproca, circular ou complexa, deberase probar, se é o caso, con datos obxectivos a participación de, cando menos, o 75 por cento do capital social ou, cando menos, o 70 por cento do capital social, se se trata ben de sociedades cuxas accións estean admitidas a negociación nun mercado regulado ou de sociedades participadas, directa ou indirectamente, por estas últimas sempre que a través delas se alcance esa porcentaxe.»

Disposición derradeira cuarta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado», aínda que producirá efectos desde o día 1 de xaneiro de 2010, coas seguintes excepcións:

- a) Os números seis, sete e oito do artigo segundo e o artigo oitavo terán efectos desde o día de entrada en vigor desta lei.
- b) O artigo terceiro producirá efectos desde o día 1 de abril de 2010.
- c) O artigo quinto será de aplicación aos períodos impositivos que se inicien a partir do 1 de xaneiro de 2009.
- d) O artigo sétimo será de aplicación desde o 1 de xaneiro de 2009.

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 1 de marzo de 2010.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO